د مینې خــدایه ستا کلام دې تل ما ته لاربنـــــــود سي
مــین دې کړم راوښـــیه چې مینه څـــنګه دود ســــــي
شنه ژبه، مست خـــــــیال او هسک قلم دې چې بېرزو کړ
سپرلي دې چې کړم پوه مې کـــړه چې واورې څنګه رود سي
ملیار

تال

شعري ټولګه

ملیار حکمت الله

۱۳۸۷ لمریز لېږدیز کال

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زرکې دا ستا ښکلو ليمو کې څه اثر پربوتی
چې د زړه باز مې ستا په در کې مات وزر پربوتی

وږمې د مړې ځمکې پر سر دم د عيسی ورپوکړ
بيا به ژوندی، سي پرې له پاسه شين نظر پربوتی

ګلونو وځئ له خزو په واورې اور پورې کړئ
لاس د سيلۍ نه د کنګل تېره خنجر پربوتی

چې هڅوي پېښو د پېغلو ته د ښتې بوډۍ
د مين زړه خوږلن کې ګوره څه هنر پربوتی

وږمې د هيلو کاروان راووست د اوربل سيوري ته
ځکه جبين کې د ليلا نوی اختر پربوتی

ساقي پام وکړه عطر ويش نه دې چې پاتې نه سو
بېديا د مينې کې غاتول سوی ځيګر پربوتی

ښامار د تورو نه ګوهر د غزل ځکه باسي
چې د قلم اوده کې سوز د سره تېر پربوتی

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخر به ســـتا خواره اوربل کې ټيک د لمر وټومبي
ځـــــاروان د روڼ کاروان په غاړه د ګودر پرېوتی

سکور سوی زړه به مې د ستورو په مالت کې منې
د بلال رنګ ګـــوره د حـــورو پر بشــــر پرېوتی

د احســاس غوټه مې خلاصيږي بس د نور په ګوتو
رازمن زړګی مې د غـــزل ټال کې د لـــمر پرېوتی

ځولۍ د پرښـــو لپه، لپه باران لا تازه کـــــــړ
مليار ه ســــــتا دلاس په اور کې څه شرر پرېوتی

(د وري پنځمه ۱۳۷۷المريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بستر کې د اور رغړم څو مې تن په پخېدو سي
د مینې سور انګار سم ګوندې یار په سوځېدو سي

د اوښکو څاڅکي اړوم په ټال کې د سکروټو
سینه په تیغ د وخت کاږم چې لمر په راختو سي

ریبار د ژبې ولړم خوږو خوږو سوالو کې
د هیلو ګل ډالۍ کړم څو جوګه د قبلېدو سي

چې څنګه ترږې سترګې مې ورپرېوځي په لېمو یې
د شرم سورکۍ وریځ یې را خوره په اننګو سي

وروالوزي نسیم د سویو سویو اسویلو مې
غوټۍ د سورکو شونډو یې ورو ورو په رپېدو سي

د خولې بلبل سي ترږی له نارو نه لاس په سر سي
د زړه مرغه چوڼۍ کې د ګوګل په پرېدو سي

محراب د وریځو وترږي تکل چې د سجدې کړم
ارمان د پستو شونډد د زړه تل کې په سلګو سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ډوب د حســـــن سین کې هغه سره سپینه له شرمه
خبر نه چـــې شېبې د خـــوږ دیدن پـــه تېرېدو سي

چې ســــــم تندې وهلې شـــونډې ورسیږي جام ته
آذان سي پېشلمی د روژتي پـــــــــه ختمېدو سي

مالت ته د دیدن تږی راغـــــــــــــلی تږی درومم
شـــــمېرم به د وخت ګوتې څو شېبې د بیا لیدو سي

(د غوایي څلورمه نېټه ۱۳۷۷المریز کال)

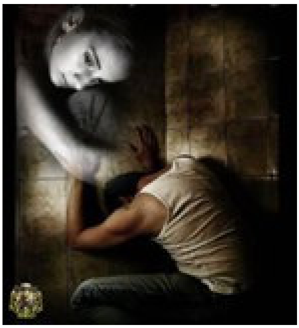

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نور ثڼې

غسل د باران ته د غـــــزل ناوې بربـــنډه ســـــوه
تود بازار د مینې سو حیا ترېنه په ثـــنډه ســـــوه

بیا دورې د عـــطرو د وږمې پـــــه لاس کې ولوېدې
نقد یې ځای ونیوه سبـــلۍ ترینه په منډه ســـــوه

دا د چـــــــا د سوي زړه خوږلن دی په بیدیاوو کې
زیری د چــــــــا راغی د غمجنې خلاصه ټنډه سوه

دم د کوم عیسا کفن د سپینې واورې وثـــــــیره
تېره چې وروستۍ سلګۍ د مرګ له پراته خنډه سوه

لــــــمر په ډېره مینه پر غریب ثڼې د نـــــور کاږي
لښته د سیلۍ یې لوثو ډډو ځنې لـــــــــنډه سوه

ښـــــــــکارې تر پالنګه یې رسېدلی د ملیار قدم
زوکړه د ګل لـــــرې نه ده ځمکه ګـــــوره ټنډه سوه

(د ورې دیرشمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ماتېدونکی

ســـــتا د زلفو کړلیچو کې خـــوځند یون به مې مات نه سي
ســــرکې ستا د کوچې مینې پروت جنون به مې مات نه سي

د زړګي پر ســــــر به ماته د ســـــــرو شـــونډو پیمانه کړم
سوی ستونی به پرې لوند کړم هوډ پښتون به مې مات نه سي

ځـــــو ګربت د ارمـــــان کارې د یاغي احـساس وزرونه
د ســــــپوږمۍ د ښــــار په لورې الوتون به مې مات نه سي

ږدم د ســــــتورو سپین خـــــالونه د تیارې په توره تنډه
رون خـــــیال، ځلانده لاره، پاک مضمون به مې مات نه سي

وخـــــــــته وسولوه ګوتې ځـــــو کوی سې رژوه مې
پـــــــه توده غېږ یې پر بو ځم شین پرون به مې مات نه سي

پـــــو کوه د باد شــــــپیلۍ دې ریږدوه تش منځي دروي
زه د لـــــــــورې سروې ډډ یم ټینګ سکون به مې مات نه سي

کـــــه ته حـــــوره د جنت سې زه به تـــور رنګ د بلال سم
ســــتا د سپین جبین په لورې پورته تلون به مې مات نه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما دې لار کې غـــــور ځولی پاس پر ســـر يې پښه رسا ړده
چېرته جوړ لـــــه ښيښې نه دی زړه مفتون به مې مات نه سي

زه مـــوجود صنم مې رنګ دی زه درياب نګار مې ځنګ دی
کـــــه دنيا رقيب، رقيب سي کلک تړون به مې مات نه سي

(د غوايي نولسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مټکور

ډېرۍ د زوزو په لېمو اړوو
په ټټ د خوله غړپ د ترخو اړوو

دارو د زهرو په سېلاب جوټه سو
د زړه پرهر په سره اورو اړوو

ګونډې که ور د مراد وټکوي
پورته څپې د اسویلو اړوو

د هیلو بڼ ته د ورتګ په تمه
د دمې مېنه په ازغو اړوو

د زړه ډال نه سته د بڼو غشو له
په تېښته کډې پر اوږو اړوو

د لټې څڼو کې ویده نه سو ویښ
څومره چې ژبه په پښتو اړوو

شهید ارمان مو د زړه تل کې خښ دی
پر سر یې خاورې د سلګو اړوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندر نیــــــــــولی لمر د کلي زموږ
تور د تیارو څــــــــه له په شپو اړوو

د خـــــــتګر کوږ نیت ته پام نه کوو
ورانۍ د مېنې پـــــــــه پردو اړوو

د غــــره په حد کې وار په سپي رانغی
ملـــــــــــياره ګاټي به ترڅو اړوو

(د غبرګولي څلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمت باران

د اور په دښته ځځېدلی څاڅکی
د وریځ له ستر ګو نه یم
خیر دی که ومې ځبیښي سرې سکروټې
خو زه به ونه ایشم
زه به سړه کړمه لمبه د غضب
او د ایرو نه به یې
شین سر راوغوړېږم
د ګلو اور به پدې دښته باندې ولړوم
کرکه به ووژنم، مرګی به مړ کړم
او ژوند به وکرمه

(د غوایي اته ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب

بوډۍ په منډه منډه راغله د چینې غاړې ته
څو زرین خوب د سترو سترګو خپل اوبو ته کړي تېر
خو چینه وچه وه ډېرۍ وو پرې سپېره کودړي
د بوډۍ چاودې شونډې وښورېدې
څه یې د ژبې لاندې وویلې
د پورې شنه کلي باغو ته یې په حسرت وکتل
او خوب یې خوب پاتې سو.

(د لړم نهه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مروره اوښکه

زړه کې يوه خــــبره تاو راتاوه ســـي
ســــــره د اور بڅره تاو راتاوه ســـي

غــواړي چې تاله د شونډو ويلې کړي
ډېره زوروره تاو راتاوه ســــــــي

څاري د مــــــيوند د زمرو لاره نن
پـــــېغله سترګه وره تاو راتاوه سي

کـــــله له اټک نه څادر لــــرې کړي
کـــــــله له خېبره تاو راتاوه ســـي

مــــــارې د ټټر نه لال د زړه غواړي
مســــــته پاړوګره تاو راتاوه ســـي

زلفې د نور کاږې پر ويده احـــساس
څو مـــــره خوندوره تاو راتاوه ســـي

خوله سوالـــګره نه ده خو الفت پسې
کې د ســـــوال سندره تاو راتاوه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـــا ملنګې هیلې ګل ورک کړی دی
ژاړې له انـــځره تاو راتاوه ســــــي

بیا ســـترې ککی د سالو اور غواړي
ګرځي له ګــودره تاو راتاوه ســــــي

نه څاڅي ګریوان نه ستـه پـه سترګو کې
اوښـــــکه مروره تاو راتاوه ســــــي

غـــــوځ به د ملـــــیار ژبه سرونه کړي
لړ کـــــــه بېخوره تاو راتاوه ســــــي

(د غوايي پنځمه نېټه نارنج ګل مشاعره ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرلی لمر

(له اغـــــيار سره خندا څه په کار نه ده)
يارانه د مچ عنـــــــقا څه په کار نه ده

دور بريښ د سپينو غاښو درنه غـــــواړي
د کنډاسې خوله خــــندا څه په کار نه ده

ژبــه مله سوه د احــــــساس د ليونيانو
عــــــقله و ېره له بلا څـــه پـــه کار نه ده

په شپېلۍ د محبت به زلفې ټــــــال کـړم
دې ښــــــامار لره همســا څه په کار نه ده

بر مې زړه دی ســـــپخېدلی کوزه پرې دی
درزي راســـه نور دعــا څــــه په کار نه ده

لبونۍ به کـــــــړمه ژبــــــه ليونۍ ته
تش په ســــترګو کې وينا څه په کار نه ده

څپې اوښـــکې سوی ستومانه له پايبوسه
ســه راړنګه پرې حيا څـــــه پـــه کار نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرهر ګل مې اوبوم په نم د اوښــــــــکو
چاودو شونډو ته مــو سکا څه په کار نه ده

ســــــر په لاس رقیب آباد کې به دې ستایم
په ټيټکو د اوښ غــــــلا څـــه په کار نه ده

شــــــهزادګۍ د ارمانو مې غم پخه کــړه
ګريوان نه ســـــته دی ژړا څــــه په کار نه ده

ډول ســــــرني لره مې غوړې څڼې ســـــاتم
د پردو ســـــاز ته ګډا څــــــه په کار نه ده

د پګـــــړۍ پر ســــــر د ورې شــــمله ښايي
بې له دې بله ســــودا څــــــــه په کار نه ده

زه ملـــــيار کرلی لمـــر لـــــــرم په زړه کې
د ســـــــپوږمۍ ماته رڼا څــه په کار نه ده

(د غبرګولي اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوګرو میره

ورانګې د جبین دې د سپوږمۍ له مخ نه ځل ریبي
رد ځواب د شونډو دې ماشوم ارمان نه پل ریبي

ول دې د سکروټو شونډو سیځي د احساس فصل
لور مې د قلم ځکه لمبه لمبه غزل ریبي

څومره که بانه کړي په رنجو تېره د قاف ښکلې
ستا ساده ککۍ له نورو سترګو نه کجل ریبي

ستونی مې ګړنګ سي کمکۍ سوال مې په خاپوړو سي
خال د غونډې زنې دې د خولې د خواست تکل ریبي

اوړي د حیا ویرې رنګونه اننګو کې دې
کله اور سي واوره کله سره لمبه کنګل ریبي

دا چې شونډې ستکوي او سترګې دې ګواښونه کړي
دواړه دي ملګري د مین د زړګي تل ریبي

پرېوته کوهي د زنخدان کې مې یوسف نظر
ګوري د زمزم څپو ته تش کتو کې جل ریبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات به جام د شـــــوندو سي آخر د تلوســـــو په لاس
پاس شـــــــراب خزې لاندې نه تنده ده ده مرچــل ريبي

نه به مري مـــــليار خبر دى كه تېره سوى په ښنګ تربنه
عـــــطر د خورو زلفو دې ژوند ببني اجـــــل ريبي

(د چنګابن خلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز كال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیله خوله

د حیرت چیغه له ګوګل د پرښتو ووته
چې مې کوچۍ مینه خزو نه د کمڅو ووته

نه چې ښکاري نظر د زړه سر په بڼو نښه کړ
بڼه د حورو مې کوډل نه د لېمو ووته

ډیوه وه بله د نظر ژبې لیلا څټله
حیا سوه خړه له دېرې نه په توبو ووته

د خولګۍ ویش وار مې په غسل د خولو کې سو تېر
کافره ټنډه مې ثواب نه د سجدو ووته

توپان د مینې مې ګلشانګه کړه را ړنګه پر ما
هیله د زړه مې په شربت د شونډو سرو ووته

نمروده عقله تا ګټلې وې سکروټې شونډې
خلیلې خولې ته مې غوټۍ له سرو لمبو ووته

(د چنګابڼ شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیوري

هغه چې سیوری نه لري نو لمر په کانو ولي
سالار د ترورېمو ځکه سحر په کانو ولي

څوک نه سته چې سلام د نه ویشتو وکړي ښکاري ته
د کرکې ګوتې آن د خیال وزر په کانو ولي

رېبار د پاکې مینې ځکه نه رسي مالت ته
ښکارېږي کوم ناولی برګودر په کانو ولي

ښایسته د شیرینۍ اوربل به بچ سي له تاوانه
مومن لالی تورمخی پاروګر په کانو ولي

سپین ستوري د وطن مې پردیسي دوړو سپېره کړل
د وخت دغه ناتار مې د زړه سر په کانو ولي

کاروان د ارمانونو په بیلارو لارو سر سو
تر شا غلیم د تللي پله اثر په کانو ولي

په ګاټو به د سترګو ښکلوم هر یو ګوذاریې
رقیب مې چې په لمسه د دلبر په کانو ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملــــــــياره نازولې کبر دومـــــره ړنده کـــــړې
ما ســـــــــر ورته نيولى دا ځــــيګر په کاڼو ولـــي

(د چنګاښ پنځه ويشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې ګایه

څاڅکي، څاڅکي څڅېده د زړه په دښته
اوبوله یې د مینې ښکلې لښته

د الفت بوټی چې ټول غوټۍ، غوټۍ سو
د باران ناوې سپرلي کې سوه پرې سخته

تور تندی مې د اشنا په وره کې مات سو
چاته نه ژاړم له دې ناکامه بخته

که زه، زه وم نو به زما په خوښه څرخې
اوس د بل په مراد ګرځه یاغي وخته

سي نیمکړې په بل څه ګایه د مینې
د پښتو ژبه سوګند لره سوه هسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چیغه

چـــــا په ګـــــناه چا په توبو وخوړم
څه عقلمن څه لیونو وخــــــــــوړم

په غابن چیچلو مې پولاد ویلې کـــړ
خو د وربښمو زولنو وخـــــــــوړم

کرار، کرار یې راته پښې څـــــــتلې
نسکور ګړنګ سو مه څپو وخــــوړم

ډېرې مې وایستلې داړې آخـــــــــر
کنډاسې خوله ژامو پستو وخــــوړم

هغه ســــــوګند سو مه چې پلی نه سو
ډېرو ناولو، ولو خــولو وخـــــــوړم

مرتدو شونډو په ښکاره څــــــــتلم
شپېخې خوله شاته د پردو وخــــوړم

ذهین ســــــرونو کې بې سره ســـومه
په غېږو سر تشو سرو وخـــــــــوړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې پرښه سي د وړانګو خـوراک
د ګل وطن مخ نه شغلو وخــــــــوړم

لمبه ســـــوم وسوځېدم دوړې سومه
شهیدو اوښکو سترګو سرو وخـــوړم

د ګربت ځیرې ککۍ چـــــــا تړلي
ټپس په څو رنګه څېرو وخــــــــوړم

ملــــــیاره دادې د شاړ بڼ چیغې دي
وایي سپرلی بوله سړو وخــــــــوړم

(د زمري پنځمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غم تیکی

اې د صـــــبا ستوریه د شپو له تیکي ووځـــــه
وســــپږېږه ګل ســــه د ازغو له تیکي ووځـــــه

څو به لیونیه شـــــمېرې ولونه د خورو زلــفو
ځه د سپوږمۍ ښــــار ته د تیارو له تیکي ووځه

مارې د ټټر نه به دې لال د زړګي وباســــــــې
نور د پاړوګرې د کمڅو له تیکي ووځــــــــه

خپله مینه مینه سه دارو سه ناســــــور ټپ لره
بس د بل په یاد د شـــــوګیرو له تیکي ووځـــــه

وځځېږه لاندې ګوندې زړه شین سي ګلونه ســـې
اوښکې پښتنې نور د ښو له تیکي ووځــــــه

هیلې راژوندۍ سه د سپېرو شونډو په څـوکو کې
پړق وهه خندا سه د سلګو له تیکي ووځــــــه

خیاله هرڅه مات کړه خو د زړه کعبه ودانه کــــړه
مینه کې د نورو ســــوګندو له تیکي ووځــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل سه په سکروټو کې، نمرود ســــــرونه وځنډه
اې خليله عـــــشقه د لمبو له تيکي ووځـــــــه

وينې مې اوبه سوې اســـــويلی مې د وږمې ځپې
لښتې نوره شنه ســـه د غرمو له تيکي ووځـــــه

مړه ســـــول مقتديان امامه ګوره ماسختن دې کړ
ماته کړه روژه دې د توبو له تيکي ووځـــــــــه

(د زمري شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه، توره او قانون

مسته نغمه یم د بلبلو پسرلی جوړوم
ځلانده توره یم، قانون یمه سری جوړوم

دا چې کترې کوشېروم د ټوکیدلي صورت
لیونی نه یمه د مینې لیونی جوړوم

ما په بیلتون کې پخې کړي د وحدت قصیدې
زه د احساس په دم کودړونه منګی جوړوم

د سینې چج کې د خوږلن مخ نه اېرې څنډمه
دانې دانې یې ټولوم تربنه زړګی جوړوم

سترو لیمو نه را تویېږم په کمره د ټټر
د نور ځړوبی یم له کاڼو نه غمی جوړوم

کجکول په غاړه ټپي زړونه، ځیګرونه غواړم
د ځلمي هوډ خوځنده ده یون ته سپیلنی جوړوم

خیر که سوځېږم ځاځکي ځاځکي پرې له پاسه ځاځم
د الفت مزي ته مرجانو کې سوری جوړوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستۍ ازمون د احمد بابا لمسی جوړوم

ونیسه وږي د غنمو د ملــــــــــیار غــــــــــزله
آزمون د وخت ته د احـــــــــمد بابا لمسی جوړوم

(د وږي شپږمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړې او ښکه

لاندې څــــــڅېدله خو ستنه سوله
ښکارې ســــتړې او ښکه پښتنه سوله

تلله خــــــداې خبر د چا خاطر وو چې
بیا د سترګو کور کې میلمنه ســــوله

اوس یې د جـــــبین لیدو ته تږی یم
څو مــــــره په پوړنې کې درنه ســــوله

زه یې ناروا وو لــــــــــره هو کـــــړمه
دا زما روا ســــوالو ته نه ســــــــوله

ورو په ورو د تورو زلـــــــفو ماره یې
تاوه ســــــــو ملیار ته زولنه ســــوله

(و وږي اتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو اېلبند

خپل دي رانه پاتي په پردو مې ګـــــرځوې ثـــــه له
حسنه د ژوندو په هديرو مې ګـــــرځوې ثـــــه له

زه خو بس د ستا جبين ته سوی ســــــــپېلنی ومـــه
ښکلې اوس د نورو په سرو مې ګــــــرځوې ثـــه له

ما دي د سپين مخ لارو کې ډېرې شــــــپې ليدلي دي
لمر کې مې د ېره کړه په تيارو مې ګـــــرځوی ثـــه له

دا چې راته مينه کې له جــــــــــرم او له توبو وايي
پرې مې ږده په دا ســــــــې ليونو مې ګــرځوی ثـه له

ما خو مې دا خامه ځواني ســــــتا په خوله کې درکـړله
پورته مې کړه وريت سوم په لمبو مې ګـــرځوی ثـه له

خير به سي د شونډو په ايلبند کې لړ ثـــــــه مـــېنه را
زه ساده کوچی يم په ښارو مې ګـــــرځوې ثـــــه له

پرېږده ثاثکي، ثاثکي لاندې توی سمه سـيلاب سمه
وخته دا په ثوکو د ښو مې ګــــــرځوې ثــــــــه له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې ناسپړلې غوټۍ زه مـــــــلیار د حـــــسن یم
لاس راکړه چې ګل سې په ازغو مې ګـــــرځوې څـه له

(د وږي شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سترګو جنګ

پېښه يې د سترګو خو بانه د زړه په سر لګي
هر ماشوم چې کاڼي واروي په قلندر لګي

سپين مخ نه يې شين ټيکری سو لرې سا مې لنډه سوه
بيا مې په چونۍ کې د ګوګل د زړه وزر لګي

څه وکوم شپېخه دې ګناه نه ځان نيوی نه سم
چېرته چې وي ښکلي زما ترې پرې نظر لګي

اوس دې چې دمه کړمه پالنګ کې سر د شونډو را
دې جنت د حسن کې جامونه د کوثر لګي

خياله چې ټيټ نه سې هسکه مينه تل د هسکو يې
هر چېرې لومړی په لوړو څوکو نور د لمر لګي

(د تلې لومړی نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو خيبر

تا پرون صـــبا وېلې خو نن په بل صـــبا تــــړې
هــــر ځل چې مې وار رســـيږي ور دې د ښکلا تړې

څــــــو چې مې رټې زه به نارو نه لاس په ســـر نه سم
يوه ورځ به مې خـــوله په خبر د شونډو خامــخا تړې

زلفې مخ نه لــــرې کړه سپوږمۍ تندر نه وباســــه
ښـــــکلې څو په تورو تروږمـــــو سپينه رڼا تړې

اوس دې چې ورشـــو کې د ځوانۍ ښکلا شنه سوې ده
آس مې د نظر څـــه له پــــه پړي د حــــــيا تړې

تا خــــو دې د حــــسن بڼ ته زه ملـــيار نيولی وم
دا د پير بابا پـــه توغ ريښکی په نوم د چـــــا تړې

(د زمري اوه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه زړی

دا چې ته يې ســـــره سپينه زما رنګ لکه مـــړی دی
ســــــتا پــــــه اننګو کې مې کـرلی د زړه زړی دی

خود به تنده زور کـــوي د خولې پسې به خـوله غواړم
تا مې دا تنهاکې ځــــيګر مـــالـــــګه کې لړلی دی

څـــــو پکې د شـــونډو له انګور نه جوړ شراب نه يې
مات ســـه ســـاقي خم دې زما خــمار لـره نيمګړی دی

حسنه تا خو لېچې د ېرې تاوې کــــړې خو شرنګ نه سو
زه کونړ يم که چا دې له بنګړو نه شـــور شــــړلی دی

هسک اورمېږ به ګرځي پـه ورشـــو کې د تنکۍ مينې
څو د خيال د آس غـــاړه کې ســــتا د زلـــفو پړی دی

دا چې مې غـــزل نه نن د وريت ارمــــان لوګی خېږي
چغ مې د ســــــندرو پـه ځـــــــنځير د اور تړلی دی

مست ســـه ابا ســـينه بريد د اور ســـه د رقيب پله ته
نور نو د ملـــــــيار د صـــبر کلې اوبـــو وړی دی

(د تلې اوومه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سـرو شونډو خزه کې دی سـرتېرې د پېزوان پټ
ارمان یې له ګـوزاره ځـکه ځان کې ساتي ځان پټ

د اور غوړونه ځـک دي د احساس غړونه سوځي
په زغـره کې د تورو تربنه سـاتمه جـانان پټ

په خـال مینه سـتا کړې سجدې د ګرځېدو دي
د وریځو د محراب لاندې دی سپینو کې شیطان پټ

د اوښـکو پېغله وو ته سـرتوره لـه لېمو نه
له شـرمه مې زخمونو د ټټر کې سـو ګریوان پټ

سـپرلیه لږ څه وسـپړه دا تور ګل د بڼو یې
ښـکاریږي رانه دې کې دی زمانه ټول جـهان پټ

روژه مـو سـوه کلونه ملا بانګ مو تر غوږ نه سـو
امـام د کلي نه دی؟ کـوي ځان لـره آذان پټ

ملـیاره ښـاپیرۍ د زړه د نور حجاب کې ساته
د نن دا ټولې ښـکلې لري سـترګو کې دیوان پټ

(د تلې شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت پېغله

زړه د مينې مسلمان سو شپه او ورځ دعا د جام کړي
په محراب کې ستا د وريځو تور امام پسې قيام کړي

ستا له غاړې نه راښکته ګلورين ځاې کې د مه وه
او س هغه او ښکه زمزم سوه ډک جامونه يې سلام کړي

د ښو لښکر دې ټول سو تورو سترګو دې اور بند کړ
پښتانه سره جرګه سول فيصله په نوم د قام کړي

د مين تږې زړګې مې سوال روژه دواړه په خوله دي
خو د سرو شونډو مالکه يو ماښام نه بل ماښام کړي

ګوره ودې ليد چې ناوې د قدرت خومره ده ښکلې
ملا ! ته چې پرې مين سوې خود يې هيله خاص او عام کړي

نه پوهېږم ورته څه سم دا د وخت پېغله وريځو
کله جوړ راته محراب، کله ليندۍ کړي کله دام کړي

(د لړم نهه ويشتمه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوره زرکه

څـــانګه، څانګه هیله د رڼا په لـــــمن پرېوته
اوښـــکه مې زمزم سوله چې ستا په لمن پرېوته

مار وخوړل خـــــر بچي يې بوره زرکـــــه ولاړله
خداي خبر ســـلګۍ سلګۍ د چا په لمن پرېوته

دا چې چغ شهيد سو د بلبل په خوله کې، ګل ومړ
نه چې د يار ژبه د ښـــــېرا په لـــــمن پرېوته

وړي بار د سلګيو پېغلې شونډې په تنکو څوکو
ســــترګه د کوم ګبر د خـــندا په لمن پرېوته

ميره د ســــراب به سي اوبه ما جـــل وهلي ته
پـــــېغله د آمين که د دعـــــا په لـــمن پرېوته

اوس به په توبو توبو دنـــــــيا په تـــوبو راولي
ناوې د تقدير مــــــو د ملا په لـــــمن پرېوته

نن د غــــــزل تورو نه د چـــا د راتلو غږ راځي
ښـــــکاري چې د بخت ملکه زما په لمن پرېوته

(د لړم نهه ويشتمه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زفاف شپه

څو مره ښکلې شپه وه محتسب ځنې حساب ورک وه
زما نه وې تسبې ورکې مـــــلا ځنې کتاب ورک وه

زه نـــشه، پتنګ نـــشه، ډیوه نـــشه وه جام نـــشه
ما نه لید ســاقي، ســاقي زه نه لیدم شراب ورک وه

زما ښنبی د شـــــوندو خلاصه وه ستا د سپین بدن
هو ښ ســـــره حیا وه تللې حـــسن نه حجاب ورک وه

هرڅــــه هرڅــــه ځل وهل د میني نور وینځلي وو
شـــبخ نه ؤ، دوره نه وه، عــذاب نه ؤ ثواب ورک وه

شـــــوندې به لا وچې نه وې جـــــام به بل راپرېوتو
تنده وه هرلـــــــورې ډک رودونه وو سراب ورک وه

زمـــــا آدم خــــیال کـــوډل د میني نه راونه ووت
زلفې د درخـــــــو یې لـوبولې ترې رباب ورک وه

تېره شـــــپه جنت کې وم مېلمه کوربه مې حوره وه
زما نه وو ســــوالونه ورک هغې ځنې ځواب ورک وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو بلبل یو ثــــــاځکی عطر د غوټۍ خوله کې
پانې په چکچکو سوې مــطرب نه نغمه باب ورک وه

(د لړم نهه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کنهو ښار

د زړګي مــــلیار مې ړوند سو ګلان غواړي له انځره
د کنهو ښــار کې یې سوال دی د ګونګي د خولې خبره

یکه زار یې دی وژلی، بګــتی، لـــنډی ژړیـــږي
د ډول ســـتوني کې ده ماته د پښتون د بخت سندره

لکه ســور د اسرافیل سو هر پوکي کې اېلبند وژني
د شپونکي شونډې پردۍ دي که شپېلۍ سوه مروره

یا حـــسنونه نظر وژني یا نظر د ســــترګو بد سو
که نه څـــو مره مات منګي مو سپېلني کړل له ګودره

د دنیا غیرتي خدایه بل مـــیوند زما په نوم کـــړې
زیړ ایوب زړګی مې غــواړي بیا ملاله سترګه وره

فریاد چېرته یو ســـم شـــېخه په هیڅ حد ترلې نه ده
زما د زړه د څراغ غـــله ده یوه پــــېغله پاړو ګـــره

زه خو ځـــښت هغه څپه ده بې له مانه ښــکلې هېڅ ده
که هغه خور د ســــپوږمۍ ده زه د لـــمریمه بخره

(د لیندۍ لومړۍ نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلاد لمر

ته سپوږمۍ که پرښته یې څه بلا یې تېغ نظرې
ستا پښو ته کښاوې سوې د رڼو ستورو ککرې

خبر آذان د میني وکړه د ماشوم احساس په غوږ کې
ګبر خیال مې مسلمان کړه اې د حسن پېغمبرې

سره مښوکه سرې منګلې هسې ګرځې زیارتو کې
زما د زړه باز یې څیرلی دې پستې سپینې کوترې

دوزخې بادونه بار دي د وږمې په نرمو ولو
دار د وړانګو کې ځړېږي پېغلې زانې سپین وزرې

د رڼا توره په لاس کې لمر جلاد سو ستوري وژني
مرګ د نور په ګډا لمانځي د تیارو د دیو لښکرې

پړسېدلې سینې اوړي ځوانیمرګ کبان او بو کې
د چینې تې زهرجن سول تر بڼه نه راځي شکرې

ډېر کلونه د بڼو و تاندو هیلو غوړولي
پانې، پانې اوس رژېږي لار بدله کړه دلبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کم اصله

ما هډ ورته تیلی کړلو
د زړه وینې مې تیل کړې
ما ویل چې به ډیوه سي
خو
هغه شیطان څراغ سو.

(د مرغومي اوه لسمه شپه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز کیسه

تش جـــام داســـې کیسه په خوله بربنډه وه نېولې
چې شـــېخ بیګا د رز د جـــینۍ ګـــنډه وه نیولې

په ټوکو ، ټوکو پـــښه د چا د شـــپې وښـو ېېدله
ســـبا یې بیا په تور خـــواره ملـــنډه وه نیولې

ســــودا په رضا ســـوې زهد ه زه ملامت نه یم
د شـــونډو پېغلې خـپله ســـینه ټنډه وه نیولې

د لـــمر امام ویده وو خــو ګل پرښې وځنډه لې
پستې دا د مـــزې شـــپه ډېره لـــنډه وه نیولې

پنډ ي د وچو شـونډو مې پېزوان ته عرضي ناست وه
د خال ســـپاهي ترې بیا د شـــاتو ګنډه وه نیولې

(د مرغومي اوه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

جواز

په ملا نرۍ ځلمې مچکې له ګل مخو اخلي
خو ستا له وېرې خوږې نارې تو کوي خوارکۍ
ته بیا په هر سهار ها خپلې مبارکې شونډې
په دې تو کړو باندې ښې غوړوې
ته د مچو په تفاله خوله تر کوې خو زموږ
ماشوم د شونډو ته ببو د ګناه بوخ، بوخ کوې
ستا شات خوړلو ښه جواز د ښکلولو راکړ
نو زه هم والوتم ، مچۍ سوم، بڼ د ښکلو ته ځم
پوه سوم چې شات دومره خواږه دي نو مچو به څه وي
ولاړم مچکې له پۍ مخو اخلم
او ته کندو ته راځه !

(د مرغومي د برشمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدر

ســـالارد ښو د نور په ځل جنګ د کابې ګټلی
لاهـــــولېوال د یون بل بــدر له لمبې ګــټلی

د رڼا ګوتې د تیارې مـــــرۍ ته ورســـــېدې
یاغي مـــلنګ جنت د حـــــسن له توبې ګټلی

د ارمان مـــــېنه مې ولجه کـــړه روماني ملکو
واک د خـنـدا مې د پېزوان لاندې سوبې ګټلی

د جــــواري میدان کې څه بایلې ناکامه بخته
لال د زړګي خـــو د آزمـــون تېرې شېبې ګټلی

شـــــېخه هغه پالنګ چې ته یې تر سبا یادوې
مـــــلیار په نره د انګورو په تسبې ګــــــټلی

(د زمري اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړګي چونغر

د خوږې حـــورې خوله چې ستا له جامه پاتې سوې
د ښـــــکلا د یاد تسبې ده له امـــــامه پاتې سوې

روژتي لالیه څه ســـوې دا د سپینې خولګۍ مـیره
ســــتا په تمه دډې شوندې څو ماښامه پاتې سوې

د لمبه زړګي چـــــونغر کې لا د کـــکوبک آواز دی
دا ســـــې مه ګڼه چې زرکه له کــــلامه پاتې سوې

پت د مینې په ځــــــای سوی د نظر په پانې پت کې
هـــــندوکۍ الله الله کړي له رام رامـــــه پاتې سوې

ژبه دا ســـې اوده کړې برګو غــــبرګو پاړوګـــــرو
تل د زړه کیسه ترې وروســـته له سلامه پاتې سوې

ښـــــــکلوي للمي ګلونه د نوا د پل ښــــــکالو یې
د راغـــــه تر خنګه غلې څوک له دامـــــه پاتې سوې

که څه هم د ســـپېدو خوب وم هېڅ تعبیر زما ونه سو
لکه برخـــــــه د یتیم چې تل له پامـــــه پاتې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازې ته مې د اوښـــــکو هــدیره د ګرېوان نه ستېه
د ښو په تور تابوت کې له ناکــــــــامه پاتې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه چمبه

د زړه غـــــلې چمبه مې چا په مـــــينه تخنولې
که لاس د مسيحا ده وچــــه ويــــــنه تخنولې

د هـــــيلو پېغله کټ کې د زړګي اوړي را اوړي
مولا دې خـــــير کړي بيا مومن شيرينه تخنولې

د ســــــوې شپېلۍ غږ سره شرنګۍ سو د پاوليو
ښـــــکاريږي کوم کوچي بيا خوشه چينه تخنولې

څــــــه پام ساتئ کاواکې مې په بدو ونه لمانځئ
د ډډو شـــــونډو ست خـــــبره سپينه تخنولې

ملــياره په دوو سترګو به دې خود ګلان ټوکيږي
په څــــــوکو د ښو دې ګـــــلورينه تخــــــنولې

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې چېرې ښکلې وینم زړه مې ښوی له واکه وځي
غزل، غزل لوګی مې د ځیګر له کاکه وځي

ښکالو د کوم چنار خیال یې غوږ ته رسېدلی
د تورو چته پېغله مې له خوله کاواکه وځي

یو لال مې وو ساتلی خو د ستا ناکردو وسو
د هر توري په ځای یې پاس پر سر تناکه وځي

یا غې لیلا تر څو به راته ږدې په شونډو ګوته
نږدې دی ډک زړګی مې د ګرېوان له څاکه وځي

د قاف د غره دېوان یې تښتولو ته په ځار دي
د شعر ښاپېری ځکه له قلم شکاکه وځي

ملیاره څو دا ستا میخور نظر په میکده وي
تر هغه به خوږه نشه له بنت تاکه وځي

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سخات

هلته د شپې د څپر لاندې د سپوږمۍ تندي کې
باران وهلې دوه خیشتې توتکۍ ګونګې ناستې
ډیوې د اوښکو بلوي د کوم ارمان په قبر
او باد تارونه د ستار خوروي
سخات د سندرو ویشي

(د وري لومړۍ نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

په بنکه د ګربت
د شنه اسمان له مشوانۍ نه
یو څو څاڅکي رنګ را اخلم
او په پانه د سپوږمۍ کې
دغه سوې دعا نغاړم
پښتانه پښتانه ډېر کړې !
لویه خدایه ! لویه خدایه !
او زما د زړه په ژبه
د شملو ټولې خبرې
د کیږدیو ښې سندرې
را پېرزو کړې لویه خدایه !
لویه خدایه ! لویه خدایه !
(د کب پنځه لسمه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتينواله

زما ښيښه خوښه ده
زه په ښيښه مين يم
ځکه، ښيښه نه په چا سيورى کوي
نه له چا وړانګې نيسي
ښيښه تور، تور ښيي
سپين، سپين ځلوي
نو
زه په ښيښه مين يم
زما ښيښه خوښه ده

(د وري شپږمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

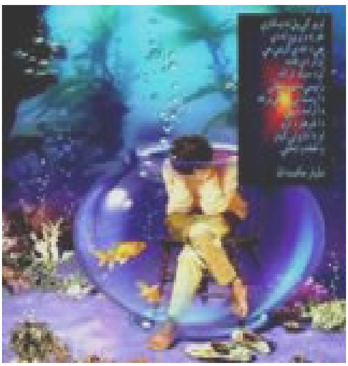

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لنډیو شرنګی

په ما تړې دا څـــــه تندر له پا ســـــه پرېوتلی
راکړی جـــــام مې څو ځلې له لاســــه پرېوتلی

دا نیم ســـــوی الوی زړه د چا په اور ستي کړم
مــــجمر د مینې ســـــوړ سو له بړاســــه پرېوتلی

ملالې د لنډیو په شـــرنګي باندې یې جګ کړه
د هســــکو برېتور ځلمی له آســــــه پرېوتلی

ملـیاره په سینه کې دې دا هسې وړې هینداري
د یار یاغي نظـــــــر دې له الماســــــه پرېوتلی

(د غوایي پنځه ویشتمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رنجو پنې

چمبې وهي دوکړه مارانې د غم
د وير کړزه بيا په ورا راغلې
او د سپوږمۍ له کلي
خدايزده د چا د پرې ته
خدايزده د چا کلي ته
خدايزده د چا بدو کې
د خندا ناوې په ډولۍ کې د سلګيو بيا يي
او د رنجو پنې په پښو کې
رنګې بنګې اوښکې
لکه همزولې د خندا د ناوې
اميل اميل دغې ډولۍ پسې ځي
نو
ځکه رڼا د سپوږمۍ تته ښکاري
ځکه د نور چينې ځبېښلې بربښي
او تندر نه ماتيږي

(د وري ديارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لــــکه خـــبره مې د ژبې ســـر ته ښـــــکلې راځي
غـــــزل، غـــــزل سي د زړه کورته نابللـــــې راځي

منتر به پوخ ســـي او ها ســـــپينه تښتېدلې مـاره
شـــــونډې به چيچي د شـــپېلۍ غږ ته به غلې راځي

د خال امامه راته ســــــتوري يې ســـــجدې ته بوله
د تورو پېغلـــــــه د زړه وينو کې وينځلې راځـــــي

ښــکاري کوم باد بيا د ځنار له څانګې خرپ ايسـتلى
چې رنګ ګودر نه ســــوې ساندې د سينځلې راځي

کوم ســـندر بول سر به يې بيا له سرې مرۍ کښيوځي
خولې د تېغکې نه نوا نن د بلبلـــــې راځـــــــــي

د ښـــــا پېرېو توغ به بيا ســــــي په لنډيو پورته
د قاف ميونه ده ملالــــــــۍ توره ايســـــتلې راځي

د شــــــونډو بڼ کې يې ملـــيار د بوسې زړی ايښی
ځـکه يې خوله باندې غوټۍ، غوټۍ ښکنځلې راځي

(د غبرګولي پنځمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ازغي په څوکو وړي د ګل جنازه
په ټیک بار سوې د اوربل جنازه

د خال امام نه تکبیرونه تښتي
پیکي راوړې د سنځل جنازه

حبش لښکر یې د بڼو را دروي
مینو وکړئ یو د بل جنازه

خوشاله توره دې ایستلې ساته
لږ ده چې بار سي د مغل جنازه

ملیاره زړي مو د بخت وچ سوي
چې په اوږو ګرځوو تل جنازه

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غنمو وږی

زه لا په خپلو ولو بار وم
هېڅ امام مې نه وو
چې جنازه مې وکړي
خو د نړۍ د تقدیرونو باچا
زما په برخه کې بیا ژوند ولیکه
هوکې ښکالو د کوم ملنګ د قدمونو راغی
او د غنمو دوه درې وږي یې د نور په ګوتو
زما سپېرو څنو کې ورو وتومبل
ماته یې ژوند وباښه
او زه بیا بېرته زه سوم

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساهو په یاد

سپین کتار د زاڼو مات سو سیسۍ ژاړي غلې غلې
چنار رنګ د عاطفې سو څانګه ماته د سینځلې

د شنې ولې سیوری ومړ د بنګړیو شرنګی ومړ
د رنګونو مور سوه بوره د ننګونو زړکی ومړ

په دېرې د ولولو کې د ماتم چیغه سوه ګډه
د ننګیال ویر ختم نه وو ساهو وتړله کډه

بل ځلانده سیوری ووت د ادب له روڼ مداره
بل ملنګ بل قلندر مو ولاړو ووت له کتاره

شنې ځولۍ د پسرلي نه یو ګلاب په خاور پرېوت
د احساس د پیر له لاسه سپین کتاب په خاور پرېوت

بیا د بل بلبل سندرې د مرګي رانجو کړې غلې
چنار رنګ د عاطفې سو څانګه ماته د سینځلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله منه اشنا

ګرانه پوهېږم ګیله من یې رانه
چې په خبرو دې ستایلی نه سم
ښکلا ویشتلې د منکر غشي ده
ځکه د راز کیسه ویلی نه سم
دا چې لېمې هم څه ویل نه کوي
هره خبره یې په اور اوړي
دلته هرڅه هرڅه غوږونه لري
آن د ښو د څوکو شور اوري
نو راځه !
راځه چې نور روژه د ګونګې نیسو
بس د زړګي تل کې به مینه پالو
یوه ورځ به ګل سي ځانګې ځانګې به سي
شپه به کړي رڼګه وړانګې وړانګې به سي
بیا به په هر ځای کې ستاینه یې ستا
بیا به هرڅه هرڅه کړي ژبه پیدا
بیا به سپېرو ځښو نه ګرد وڅنډو
له غلي ډول نه به آواز جګ کړو
بیا به د ېرې ته چلمونه باسو
له زوړ رباب نه به هم ساز جګ کړو
بیا به ښکاره غاړه غړۍ سو اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به مسرۍ د کاکړۍ سو اشنا
خو اوس راځه روژه د ګونګۍ نیسو
بس د زړګي تل کې به مینه پالو

(د کب ثور ارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

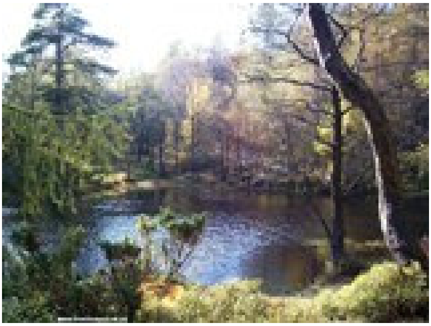

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا څـــنګه بېخودي ده چې نغمې په تار ښــــویږي
هر واري له ســـاقي نه جام زما په وار ښـــویږي

چا بنګ زمونږ ملنګ ته د قلنګ په نوم ورکـــــړي
یا یې پل په لار ښـــویږي یا یې پل نه لار ښویږي

نه یار ســـته، نه چنار ســـته د منګیو میره ســوځي
مرۍ، مرۍ خوله یې په سپین مخ کتار ښـــویږي

مودې ســـوې د ټپو پېغلې ته چـــا رانجه ورکــړي
سُر مات دی، لی ګډ ســوی له مطرب ستار ښویږي

ملګـــرو د قدرت د ښـــا پېرۍ کوډې دي نورې
دربار کې یې د ډېرو د ایمان مهار ښـــــویږي

د مینې مســــلمان سه که د حـــسن جنت غواړې
د وصل له صـــراط نه یې بس ســره کفار ښویږي

ملـــیاره د ســـپوږمۍ مخ د منګر وربځو نیولې
قلم مې ځکه تم دی او کـــرار کـــرار ښـــویږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تر څو چې مې د خيال چنار غوڅــــيږي څانګې څانګې
تر هغو به مې ژبه لا غځيږي څــــــانګې څــــــانګې

هغه وله اوس نه ســته چې نو مونه مـــــو پرې ليک وو
خو مينه مـــــو ژوندۍ ده او غـوړيږي څانګې څانګې

د هار په ځای په ســــــپينو غاړو هــار د دورو زانګې
رانه سې ! که اواز مې دررســـــــيږي څانګې ! څانګې !

چې څـــــه ګلان به وکړي زړه کې ســــتا نوم مې کرلی
دا اوس خو تور لوګی تربنه جـــګيږي څانګې څانګې

په ما وچ موري ســــــپينه ابۍ وچه ســــــي د وربځو
ډک تي ګوره په نورو ور خـــــــوريږي څانګې څانګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تندر ورا ده ناسته د سپوږمۍ کلي کې وير دی
شپېلۍ ده ماته سوې د کېږدۍ کلي کې وير دی

د خوارې سندربول لالي ته چا رانجه ورکړي
سلګۍ، سلګۍ، سلګۍ دي د غوټۍ کلي کې وير دی

يوازې سوه نازکه به اوس ترک له غمه وچوي
آه اوښکې هم ترې ځي د توتکۍ کلي کې وير دی

هر ول د ګارګوتي پيکي تابوت د يو ارمان سو
پېزوان دی وژل سوی د نتکۍ کلي کې وير دی

شرنګۍ د لنډۍ نه سته کاکړۍ په زيندۍ سوې
ايوب له تندې مري د ملالۍ کلي کې وير دی

شپول ړنګ رمه ده ورکه د شپونکي شونډې پرې سوي
ټول کړکي سوځېدلي د (هوسۍ*) کلي کې وير دی

بندي ده توره ديو سره سرواله د لنډيو
(مغروره*) کړي سلګۍ د (ښاپېرۍ*) کلي کې وير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــــياره ســـــــتا غزل ته به څوک دم د مسيحا سي
دېره د رباب ورانه د شـــــــپېلۍ کلــــــي کې وير دی

(د وري اوه لسمه نېټه ۱۳۸۰ لمريز کال)

* (هوسۍ)، (مغروره) او (ښاپېرۍ) د ليوال صاحب د ارشاک او وشاس انځورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا نذر

لا تورې سترې نه دي
لا اوښان وږي ښکاري
او د ځوځانو پر ځای
زموږ د مېنې پر ګلانو باندې شخوند ماتوي
لا پټ په سپينو کې شيطان زما ساده ولس ته
جام د کوثر کې د مرګوني زهر غړپ ورکوي
لا مې د ستورو کور تياره دی
په تورتم کې اوسي
او د سوال لپه يې ړنده ده
له شيطان څراغ نه
د رڼا نذر غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر زوره اشنا

وایه تر څو به اشنا
ستا د نادودو پېښې
د تقدس په نوم پر سر ګرځوم
قسم نړدې دی ستړې ملا ځنې مې کړس وخیږي
او ناویلې نابللې مې په ژبه راسي
بیا به نو تاته، ماته څه پاتې سي
وایه سر زوره اشنا
سپینو کې توره اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په اور د تږمو اوښـــــکو مو د زړه کلا ســوځيږي
و مخ ته د پې، مخو مو ايمان حيا ســـــــوځيږي

دا ځــنګه له مالوچه پوست صورت برخې راکړی
لمبې يې هلته لـــــــرې دلته زموږه خوا سوځيږي

دننه مو د کـــــومې نازولې ګـــــــناه اور دی
د لپو په زانګو کې مو ماشــــومه دوا ســوځيږي

ســـــــپوږمۍ شپنه د ستورو د لمبو تندر نيولې
نو ځکه په شــــپېلۍ کې د الفت نوا ســـوځيږي

دې اور نه به روڼ مخی دا د مينې کــــــور راوځي
چا ويل چې د مليار زړه کې د ګل ښکلا ســوځيږي

(د ليندۍ اوه لسمه نېټه ۱۳۸۱ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هوس وم رانیولی له ګـــــرېوانه نیمه شــــپه کې
ســــتا سترګو پردی کړی وم له ځانه نیمه شپه کــې

که چېرته په لاس راغـــــــلې زړه له ډاګه به دې ولم
څووم ځلې مې باســــې له ایمانه نیمه شــــپه کې

څه خوږ رنګین مـــــــزل یې زما په برخه وو لیکلی
د شــــونډو په پل راغلم تر پېزوانه نیمه شــپه کې

ستمې وو پسپسې وو پاس په بره بامبوټې کــــــې
د شونډو سوال کوو کوم چا له چانه نیمه شــــپه کې

چې هسک سې پر اوږو مې د ښکلا څوکو ته یوسي
د خدای غزل را واوروه جانانه نیمه شـــپه کـــــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پیر زورور وو د ملنګ خــــــدای یې پرده کړې وه
چې د یاغي ســــــترګو په یاد یې لړ نشه کــړې وه

که نه د تاک د مرید لورته خـــو موړ تږي ناست وو
خو موړ په زوزو شــــپه کړه تېره هغه ښــه کړې وه

شـــېخه یو څه مې زړه ببوا که بل پیې مخې ښې دي
قــــسم یو څو شــــبې له مخه مې توبه کړې وه

هغه ســــــهار مې د قلم ژبې رنګونه شـــیندل
چې په کودوړو د مات سوي خم مې شـــپه کړې وه

نه چې د ســـــپینې خولګۍ ببه دې له سر واوښته
ګلې واده خو دې د شــــونډو ښـــه پخه کړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

میره

لوبغاړي: راوي- د راوي ملګرى- شاعر ملنګ- خړ ملنګ

(راوي)

دلته سپین لمنې څومره ژر په ناروا نیسي
دلته په آسانه تیارې مخه د رڼا نیسي

دلته بې پوښتنې تهمتونه په سپوږمۍ تړي
دلته بس د اور په ځنځیر ستوني د شپیلۍ تړي

دلته لا د زاڼو د کوترو ښکار روا ګڼي
دلته ډیري خلک د هوسۍ منډې ګناه ګڼي

پیره له دې ځای نه مې ګیلې درته راوړې دي
څو ترخې شپې د ترخه عمر مې پیبلي دي

راسه په رڼو سترګو یو سوی انځور ووینه
راسه مخامخ دلته نادودې د اور ووینه

***

هاغه لکه زرکه چې په څوکو د پنجو ګرځي
ها د پېغلو میره چې چاپېره له منګو ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه چې کمځې یې ښـــاماران د زړونو ښکار کوي
هاغــه چې په هرواري کـــــــــتلو په زړه وار کوي

بس د ښـــــــایستونو او حـــیا پوره هـــینداره ده
ښـــــــکلې دنیاګـــــې ته د ورتلو رنګـینه لاره ده

دا چـــــې نه یې کورکې یې چوپتیا ګونډې وهلې یې
ته به وای ګونګې دي ټولې شـــــــونډې غلې یې

دا خو بس یو کـــان د ښـــــو ده پټه خـــزانه یې ګڼه
سرســــر د شودو ده د الماس ســـــوچه دانه یې ګڼه

پټه ده حیا کې د پښـــــــتو دا د ســـــپین غر هوسۍ
کټ مټ لکـــه زغـــــرو کې ولاړه د هنر هوســــۍ

بس دی پیره تاته یې هـــمدومره لنډ پیژند ښـــه دی
وایي چې په ډېرو لیوني خوښ یې لږ خوند ښـــه دی

بیابه موده وروســــــته مخامخ د پېښو ښـــار کـوو
ښـــه پای ته به یې دواړه دعاګانې وار په وار کـــوو
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

(څه موده وروسته)

(راوي)

پيره ښــــــکاري پا ېلې د کيســې ته تلوســـه کې يې
دا ســې راته بريښـــــي چې راغلی نيمه شــــپه کې يې

(د راوي ملګری)

ياره ما ويل ګـــــورم کــــه مې چېرته بيدېی ميره سي
زه به يې مريد ســــــم که دا ميره زما پيره ســــــي

شرنګ به سم، لونګ به سم، ملنګ به سم غزل که سي
ســــــرتر پايه رنګ به سم راجوړ د مينې چل که سي

دغه نګه پرښـــــــه به د ګل پاڼو کــــــې ســــــاتمه
دا د عطـــــر ناوې به ســــــنځل پاڼو کې ســـاتمه

(راوي)

پام پيره لږ تم ســــــه ستا د پټو ســـترګو منډې دي
لاندې به ګوزار سې ســــتا په مخ د ګړنګ څنډې دي

مينه دې له پيله نيمه خوا ســـــوه چې نيمګـــــړې ده
دغه ښـــــايستوکې د بل چا په بند ترلــــــــې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته کوم شــــاه زوی دی چې ددې زړه یې ګټلی دی
دا لکـــــه ښیښه حســـــن یې پیر ځانته منلـی دی

کال کـــــیږي چې زړونه یې د نظر په تار تړلــــي دي
هیلې، تلوســــــــې یې د ارمان هــار کې پېیلي دي

دلـــته مـــــــینانو لا د مینې پت ســــــاتلی دی
دلـــــــــته محبت لا د زیارت غوندې سپېڅلی دی

دلته مــــینه تړوله د حـــــیا په لاس پســــوللې ده
دلته لا تر اوســــــــه مــینه هغه شـــــان آغلـې ده

دلته خـــو دیدن بس د نظــــــر یو جنګول کـــــــړه
دغـــــــــه د نظر جــنګ ددیوانو څـــملول کــــړه

دلــته مینې پیره د اوبو غـــوندې ســــــــپېڅلې دي
دلته دديدن شـــــــېبې زمــــزم په شــــانې ولې دي

مور د ځـــــــلمي لار په ریباری پرنده خـــاوره کـــړه
څـــو ځلې یې هلته د خیښــــی ځولی اواره کـــــــړه

پلار د جینۍ ســـــــــــر کې د ولور ورانه نشـــه لري
اوس پوري ښـــکاریږي چرګ یې بس یوه پښــــه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د ريبارۍ سره خبره ډنډوره سوله
ميره پلانۍ غواړي ! ښکته پورته اوازه سوله

دا اند وو چې دوی دواړه خو مځکه آسمان لرې دي
مور يې په کوم زړه دې مرکې ته وردانګلي دي

خلکو ويل هرومرو څه پټه غلې منځ کې ده
دا زړورتوب خو بس د مينې خواږه رنځ کې ده

بس د خلکو خولې دي څوک خولبول وراچولی سي
تشې نغارې ښکاري خو کلي ورانولی سي

لښته په نازک مخ د تهمت سيلۍ وهلې سوه
دا چې نګه شرنګ نګه نغمه وه غلې، غلې سوه

نور ددې خوارانو د نظر مزي لنډ سوي وو
ټول د کلي خلک ددوی مينې ته خنډ سوي وو

ډېره موده وسوه ددېدن مانۍ يې رنګه وه
دا د حيا زيرمه د ديدن پسې ملنګه وه

تېر ما ښام يې پانې د ديدن په اوبو ولې سوې
اخ د زړه يې ووت د ګوکل لمبې يې غلې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې اننګي ســـره دي چــا څـــه ورته منلـــي دي
چـــا یې په تندي کې د ارمـــــان زړي کـرلـــي دي

مـــورته د ځلمي هـم لـــرږه لاره ورکـــړ ســــوې ده
څـــکـــه د خـــــیالونو دنیاګـــې یې نوې ، نـــوې ده

څـــه پیره نن بس دی پدې ځـــای د کیسې دمــــه ده
دلته به یې پرېږدو چـــې لا مــــیره مـــو بېغمـــــه ده

ګـــورو له دې وروســـته به پدې مالت کې څـــه وینو
خـــدای خبر چې څـــــومره به ترخه څومره خواږه وینم

***

(شپږ میاشتې وروسته)

(راوي)

پیره وایه شـــپږ میاشتې ددمې څنګه تیرې سوې
برخې د کیسې دې دي په یاد که درنه هېرې سوې

زما خو یې د ذهن شــــنه ورشــــو ټوله نیولې ده
بس دغې کیسې مې په زړګي کیږدی وهلـــې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګرى)

زما ســره هم سأ غوندې ملګرې ده تر اوس پورې
پاتې يې رابوله زړه مې تنګ دى نور نو څه ګورې

دې مورمړي ځـــنډ خو د وينې په شــان خوړلى يم
پاې ته د کيسې دې ياره مـــړې تبې نيولـــــى يم

(راوي)

دې ورځــــــو کې ميره د هوســـيو ډل نه ببله ځي
کټ مټ لکه کلــــــه چې خيال غـــزل نه ببله ځي

اوس تياره مانښـــام کې د ګودر په لور ځنبيږي ځي
شونډې يې تل ښـــوري ته به وايې چې غږيږي ځي

ډله د همزولو يې ها ګــــوره په لار ګډه ســـــوه
جګه د عطرونو د ښــــــايست رنګينه ګډه سوه

نه سته ده ســرواله يې مستي ددوى نيمګـــړې ده
چــا ترې ښـــا پيرى، د خوشـــاليو په غلا وړې ده

څه شببه به تم ســــو چې رڼا خپل ټيکرى وځنډي
وخت د منډو ترړو غوټه بيا په بډه ومـــــــنډي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ميره به پېدا سي ښـــا پېرۍ ماښامۍ ســـوې ده
سيورو نه ويريږي مار چيچلې هوسۍ ســـــوې ده

شونډو يې خندا څه چې ترخه موسکا هم نه زده ده
اوس د دې منګيو ميرې شـــــور او نوا نه زده ده

(د راوي ملګرى)
بس دى ياره ځـــو به دغه حـــال يې زه ليدى نه سم
تيږي نه جوړ نه يم دغــــه غم ته ټينګيدى نه ســم

خامـــــــخا پدې غـــرونه نادودې وربدلي دي
دا چې مستې ستركې يې له ښـــكاره دربدلې دي

ښـــــــكاري زلزلې يې د زړكي ښـــار نړولى دى
شــــــرنګ د خواږه غږ يې د لمبو ځنځير تړلى دى

څه چېرې ګوښـــــــه غاړه په غاړه دا غــــم وژاړو
ښـه پاى دې كيسې ته د ښايست له خدايه وغواړو
***

(راوي)
درې مياشـــتې ترمخه زموږ د ميرې بخت په غم پرېوت
پاس د وير په كرښــــه د قدرت د لاس قـــــــلم پرېوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت د دې ګلپاڼې له رنګين حسن نه رنګ وويست
خدايزده په کوم تور يې له سينې چم نه لونګ وويست

پيره د غه راز به له رڼې هينداري وپوښتو
ځه چې له شاعر ملنګ نه تللې لارې وپوښتو

(د راوي ملګرى)

ياره خداى لپاره ماته ګوډې ماتې مه وايه
ما ساده ته دا د راز کيسې ميراتې مه وايه

زه نګه آمې يم ملنګانو نه په څنګ ګرځم
خپل رنګ نه وبربړم له هيندارو نه په څنګ ګرځم

(راوي)

دا هغه هينداره ده چې بس وښو کې ښه ښيي
دومره ده آغلې چې سکاره رانه ښيي

دا خو د شاعر ملنګ د خيال رڼه هينداره ده
بس د عاطفې او مينې ښارته سيده لاره ده

راسه پدې پوه سو چې مو ميره چا ځپلې ده
دغه د نوا شازادګۍ ولې غلې، غلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګرى)

ســـــمه ده، پوهېږې د ښـــــکلا له غمـــــه مړ یمه
چېرې چې ښـــايست وينم کـــــتلو ته يـــې پړ يمه

ما ته د ښـــايستو کو غم ښـــادي دواړه ښاغلـي دي
زه ســــــاده ملیار یم ټول ګـــــلونه ما ته ښکلـي دي

ځه توکل په خـــداى چې دا کـــيسه پاى ته ورلنډه کړو
هرڅـــه چې پېښېږي دغه غوټه به په ګنډه کـــــړو

***

(راوي)

ځه چې د شـــــاعر ملنګ خيال له ګوتې ونيســـــو
دا مريد د خـــــال راوي د تال له ګوتــې ونيســـــو

ځـــو به څو د راز د ښـــــاپېرۍ ورغــــوى ولولو
ورو، ورو به ددې ړنګې کيږدۍ ورغـــــوى ولولـــو

ســــــترګې د شاعر ملنګ دي ژبه د شــــاعر ملنګ
غوږ ســه اوس به واورو نوې، نوې کيسې رنګ په رنګ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

(شاعر ملنګ)

اورئ ! د اوبو غړ راځي لرې څوک شپېلۍ وهي
هلته د ګودر غاړه کې غلې څوک سلګۍ وهي

خدای ته د سندرو په دعا لاسونه ونیسئ
دې د اوبو غړ ته د خیال غوږونه ونیسئ

دا د اوبو غړ نه دی د مینې د حال ژبه ده
سوی اسویلی دی د نیمګړي وصال ژبه ده

راسئ دې ګودر ته ځیر سئ دا رڼه هینداره ده
تاسو چې منزل ته رسوي دا هغه لاره ده

دادی انځور راغی اوس نو تاسو ننداره کوئ
پو په یو ها نورو ته ددې ناورین کیسه کوئ

***

(راوي)

پیره وینې دغه د شاعر ملنګ هینداره ده
دغې رڼې پاڼه کې دنیا د راز په لاره ده

دا مو د شاعر ملنګ د خیال رنګینه ژبه ده
وایي چې اوس میره مو پرته په کومه تبه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګرى)
دا خو کوم زيارت دى ښکاري مړو سره سر سولو
لاړلو آشـــنا خپله کيسه خاورې په ســـر ســـولو

(راوي)
څه چې ورنږدې سو ښـــکاري دا د راز سرغوټه ده
هر څه چې دى دلته د ســـــــرو زرو ډکه موټه ده

دادى انځور خپله رانږدې سو د اوبو غړ ســــــو
اورې؟ د کوم چــــــا د ننواتو او توبو غــــــــړ سو

(د راوي ملګرى)
دا خو کوم ملنګ دى ګوره څه په دوړو خړ ښکاري
ســــم دم دوزخي دى د دنيا په مخه پړ ښـــکاري
***

(خړ ملنګ)
راغلئ بختورو، زما ســــترګې خو هم ځلور ګړلې
دا د دنيا شــــپې ورځې مو ماته ســـم په اور کړلې

(راوي)
ته څوک يې او موږ ته په څه ســـترګې په لاره وې؟
ښـــــکاري چې راتګ نه مـــو خبر لا وار له واره وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(خړ ملنګ)

زه د ګناهونو پېټي لاندې ستړی، ستړی یم
سم کنډر، کنډر کلی یم خړو اوبو وړی یم

ما سپک د ښایست ښاپېرۍ سپکه یاده کړې ده
ما د بدمرغۍ کړزه دېره ښاده کړې ده

ما شرنګ د بنګړو ترنګ د سندرو غلی کړی دی
ما د بېلتانه د شیطان هر حکم منلی دی

زه سر په دنیا د دوزخونو اور لړونی یم
زه بس د تور سرو سر ته سم د اور پړونی یم

(د راوي ملګری)

ورک سه سم خنځیر یې ستا اورمېږ د ماتولو دی
زه یاره دا خړ خو له خبرو نه وتلی دی

(خړ ملنګ)

تم سئ خدای ته ګورئ زه د هغه راز سرغوټه یم
تاسو یې چې په لټه کې یئ زه هماغه موټه یم

راسئ چې د میرې خورکۍ ټوله کیسه تېره کړم
ګوندې که لږ څه ها غم لږلې شبه هېره کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ډېر ښــــه مې یاديږي یوه ورځ پلار ځــان له وغوښتم
ویل یې زویه غـــــوارم یو درانه څه کې دې وپوښــــتم

ما د چمتوو الي ګـــونډې غــبرګې پلار ته کېښـــــودې
سرترپایه غــور. ســـوم د دنیا ناندرې مې پرېښـــودې

پلار ویل وایي چېرته کــــه منې د ونې ســـرې سولې
پوه ســــه چې بڼوال ته رابرســـــېره اند ېښنې ســـولې

دې ورځــو کې زما په زړه هم ســوچ کیږدی، وهلـــې ده
ځکــــه چــــې زمـــــا د بڼ میوه هم رســــــېدلې ده

خدای سته زویه نور له مرکو نه ســـتړی، ســـتړی یم
دغــــــــو رېبارانو نه بس پوزې ته راغـــــلی یم

وایم چې راځــــــــــه پدې په هاغـــــه آمنا وکــړه
بیا هم ټکنی سم زړه مې وایي نن ســــبا وکـــــــــړه

غوارم دواړه نن دغه دروند پېټی دروند راښــکته کړو
خیال سره شریک کړو ســــم منزل ته د لار لټه کـــړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه وایم پلاني او پستانکي خان نه یې واړوو
دا د شاتو پېټی د (زمري) په وره کې واړوو

ته څه وایې زویه دا وروستی خبره ومنم؟
ستا په اند مانۍ نه دا کېږدۍ په نره ومنم؟

ما ویل پلاره سمه ده زما هم درسره هوکړه ده
ښکارې زموږ مېنه کې بس دا د خوښۍ زوکړه ده

مور مو هم له دغه نیول سوي هوډ خبره کړه
ورو ، ورو مو خبره د خوښیو رادبره کړه

مور ویل دا سې ښکاري کومه ټکه رالوېدو کې ده
زړه مې هسې شین دی دا ښادي په نه کېدو کې ده

ښکاري لارې ببله سوې ککۍ کجل نه بیله ځي
میرې ته څه پېښ دي له همزولو ډل نه ببله ځي

ډېره موده کېږي سندرماره لور مې غلې ده
ښکاري چا په غلا ترې د سندرو دلۍ وړې ده

زه به د لورکۍ د زړګي خوښه رادبره کړم
څه چې ورته پېښ دي له هغه به ځان خبره کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور د خپلې خوښې پاره لږ موده غوښتلې وه
پلار ورسره دغه موده درې ورځې منلې وه

لا دوهم ماښام وو چې مې پلار د پرې ته وغوښتم
څه وو؟ پلار غصه وو، یربېدلم چې ترې وپوښتم

غږ سو کېنه، ما ویل کوم کوهي کې څوک ځګېروی کوي
خدایه خیر کړې بیا مو په خوښو څوک تېری کوي

پلار سر راڅت کړ دواره سترګې یې سکروټې وې
خدای خبر له کومه رالوېدلې کومې ټکې وې

شونډې یې ورو وښورېدې ویل یې چې بې پته سوو
نور د نارینتوب له مستانه آسه راښکته سوو

لږ که چېرې تم سو دا خبره ډنډوره نه سي
دا د بې ننګۍ څېره مو خلکو ته ښکاره نه سي

لاس او پښې مې سستې سوې وانې مې تښتېدلې وې
هک پک ومه واکې د خبرو رانه تللې وې

پلار ویل دغه سپکه ننه شپه له دنیا تېره کړه
نښې نښاني یې د عالم له ذهنه هېرې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به لـــه دې کلي له دې ســـــیمې پښې ســـپکې کړو
چېرته کـــوم راغـــــه کې به دا پړې څـــبرې پټې کـړو

خور دې درته ښـــیم چې یې ښـــــه ګـــــلان کرلي دي
هرڅـــــه دې ناولې د ګـــــــناه پـــه تول تللــــي دي

چېرته به یې د څـــــبرمه ځــنګله څنډو کې مرداره کړی
دغـــه د پېغور ناره به ګـــونګه کړې کــراره کـــړې

سترګې مې تیاره سوې آسمان تندر مځکه اور ســـوله
خــــپله نازولې خور مې نښـــــه د پـــېغور ســــوله

بس هماغـــه شـــپه مې په مرۍ چـــاړه ورتېره کـــړه
هـــا مسته هوســــــۍ مې بېګناه له دنیا تېره کـــــړه

بله شـــــپه په خوب کې نازولې مـــیره راغللـــــه
مـــا ویل کـــــومه حـــــوره د جنت له پیره راغللــه

غــږ یې کـــــړو لالا تا خو به یو واري پوښـــــتلې وم
پته به دې کـــــــــړې وه چــې ولې کـــه ناولــې وم

دومــــــره به دې پوښـــتې وم چې ولې غلې، غلې وم
څه غــــم کومې ســــتونځې د ګـــونګو په بند تړلې وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا خـــو مې لا ډکې له ګیلو ســــــــترګې ونه لـــیدې
تا خـــو مې د ننګ او د پښـــــتو ســـترګې ونه لیدې

بس شـــــانه دې ســـم په پسته غاړه چاړه تېره کـــړه
ســـم دم ځناور سوې د خورکۍ مینه دې هېره کـــــــړه

مــــا به درته وېلې چـــــې لالا خورکـــۍ دې ولې ده
هســــــې بېګـــناه د کـــوم تهمت غشي ویشـــــتلې ده

دا چې تا ګـــــناه ګڼله زه یې خـــــپل قســـمت ګـــــڼم
ښـــــه او بد دا ټولـــــې بس ترلـــې پـــــه نیت ګـــــڼم

ما به درته وېلې چـــــې لالا کلـــکه رنځـــــــوره یم
نس کـــې مـــــې دانه ده لـــه دې شــــرم نه تروره یـــم

ما او تا خـــو دواړو په یوه تې خولګۍ ایښــــــــې وې
دواړو د حـــیا مـــــزله کې خپلې پا پۍ ایښــــــې وې

دواړه ماشومتوب کې پښـــتنې ابۍ ترلې وو
دواړه د پښـتون پلار پښتنې مینې پاللي وو

هې ارمان پښـــتونه تا به یوواړې پوښتلې وم
ځومـــره که ناولې وم تا ولې به غوښـــتلې وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس که لږ غېرت لـــــرې نو څـه کفن راوبښه
لویشت قـــبر، یو ځلی څه حـــیا د تن راوبښه

سم مې له سهار سره خورکۍ په عزت خښه کړه
سیمه د قبره مې د ګـــــلاب په ځلي نښه کـړه

بس له هغه وخته د خورکۍ زیارت کې دمه یم
خدای سته که شــبه به له دې ځور نه بېغمه یم

***

(راوي)
پیره دا څه تریخ پای دې کیسې ته قسمت ورکړلو
لاس یې هم ونه رپېده چــا چې د کړو کر کــــړلو

خدا یزده څومره میړې ددې وچ غیرت خوړلې سوې
خدا یزده څومره ښکلې سندربولې لاړې غلې سوې

څو به په بېځایه ننګ ګلونه رنګ په رنګ سېځو
څو به په سرزوري ضد ګټلی برم د جنګ ســـــېځو

څو به لکه مچ د پښـــــېمانۍ لاس په تندي وهـــو
څو به وچ ګودر ته تشې باټې د منګـــــي وهـــــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ د داســــــې میرو درونـد آزار پـه غاړه ګرځـوو
ځکه د غړانده لمبو هـــــــار په غاړه ګرځـــــوو

خاورې به مینده نه سي چې سر باندې یې وشیندو
مځکــــه به پیدا نه ســـي چې قبر پکې وکــــیندو

دا چې آســــمان نه رالوېږي دوا د کومې ولـــې ده
ورونه چې پړ نه غــــــواړي د هغې پاکې جلــې ده

زموږ میرې خو آن په مرګ زموږ د پګړو پت ســاتي
دا آغلې نجونې پت پښــــــتو لکه آیت ســــــاتي

د لړم ۱۷ مه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

برښنا لیک

قـــسم دی هـــا زړه ونه مې زښـــت ډېره یادیږي
چې مـــــور به ویل پیریان پکې جرګې لره ټولـــیږي

چـــې ما او تاته جوړه ترې د مینې ســــــیپاره وه
د توت هـــغه شـــاغوټه چې لـه لــرې راښـــکاره وه

ترې لاندې مو چې ټکنده غرمـــــه کې مېلمستیا کړه
شړومبې به تا راوړې وې او مــــا به ډوډۍ غلا کـــړه

ادې به په نارو د ډوډۍ خـــورئ ســـوه سترې ســـترې
خو زموږ نه د نانځکو کـــــورکي وه لـــــوږه وړې

هـــغه ورځ دې یادیږي چې په ســـرو سترګو ژړل دې
مــــېره مې دي نانځکــــې رانه پټـــې دا ویل دې

ســــپېرو چاودو غومبرو کې دې اوښکې لارې، لارې
زما نه یې ورکې کـــــړې وې ماشـــومې لارې چارې

ما پړنګ وهـــل او غبرګه مې له تا ســـره ژړا کــــړه
“سلګۍ” ســـلګۍ، سلګۍ کې مې د ستا سره سلا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې نن پخپلو کې نانځکې سره وکړو
شاګې او ناوکۍ به سو او نور به څه او څه کړو

سلګۍ دې سولې غلې نرۍ شونډې دې موسکۍ سوې
دوه سترګې دې باران باندې نمجنې توتکۍ سوې

ستا هو کړې سره سم مې ویل چې ځم بېرته راځمه
د ګل بابا له بڼ نه دنداسه درته راوړمه

په لار کې مې له کوره ستالفۍ کاسه کړه غلې
کې تشه مې کړه ټوله د بېګا شپې خیشته کړې

تا سرې په دنداسه کړې شونډې تورې دې وې سترګې
زما مخ سپېره مېره وو ځلېدلې پکې سترګې

بیا څنډه د ټیکرې دې اننګو باندې کړه تېره
پدې دې ماته یاده کړله چاره رانه هېره

لستوڼی مې په ناړو کړ او مخ باندې اخته سوم
ما ویل چې اوس به څومره ښایستوکی او سیکه سم

تا کړس خندا کې ویل مخ دې تک سور لکه بیزو سو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ګوره دا ســـتا خو لکه حسن د درخو ســـــو
جـــــوړه مو جـــوړه نه وه لا نګریزې خیشتې نه وې
ســــــندرې لا پیل نه وې او چا ډزې کـــړې نه وې

هلک نری چـــــنار ته لا یو څـــه مـــــهال وو پاتـــې
چې یونا څـــــا په غږ سو ، خدای دې ورکه کړه میراتې

مېره دې په کوڅیو کـــې منګولې کـــړلې ځنبـــې
زما په ســـــر او ډډو یې هــم څپېړې کـــړلې یخې

همهغه مو بېلتون وو چې دا نن یې شــلم کال ســـــو
جومات کې مو د مینې چې د ېره ســـپېره دجال ســـو

اوس ښـــکارې چې دجال ، د عشق ولیانو دی شـړلی
د مینې شــــپېلۍ نه زده ، ښــا پېریانو دی شــــړلی

ها تېرې ښې شـــبې لــــکه پرون غـــوندې رایادې
ته وایه ســــتا یادېږې که هـــر څــــه دې درنه پاتې

کېدای سي بیا دې هو کـــړې سره بېرته راژوندۍ سي
ها غلې او ماشــــومه مینه شرنګ وهي شپېلۍ سي

منم چـــــې دا یورپ دی خو زما ســــــره لا سته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه داســـې دنداســـه چې د ها تېرې نه ښایسته ده
یوه د غـــزل ټولګه ســـــیپاره زمـــوږ د مینې
کې نغښتې ده ماشـــومه نندراره زمـــوږ د مینې

راځــــه چې ها ماشومې دنیاګۍ ته بېرته لاړ ســـو
دا دنګې ماڼۍ خوشـــې کړو کیږدۍ ته بېرته لاړ سو

خـــــبر یم ها زړه ونه لا دنګــــــه ده لا شـــنه ده
خو پرته زما او ســـتا نه یې ښایسته بشره ســپېره ده

د کلي آس مې زین دی د دوهـــــم وري پـــــه تمه
بس تم یم که په لـــــور د وطن ځې راســـــره سمه
***

شپې ســـولې کلونه برېښـــنا لیک ته په کـــتلو
ځواب کې دومـــره ځنډ سو چې مې ساه سوه په وتلو

موده د انتظار که څـــه اوږده وه خـــو خـــوږه وه
بس کټ مټ لـــکه ســـوځنده تودوخه کـــې روژه وه

ځواب کې مې سـلګۍ، سلګۍ تر لاسه کړې سلګۍ نه
په برخه مې یوه نوا هم نه ســـوه له شـــــــپېلۍ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمکۍ ژبه د مینې مې ماشـــــــومه ګونګۍ ښــــه وه
له دې چتې سـســـلګۍ نه ها ســــــپېره ناوکۍ ښــه وه

د وري ۲۲مه ۱۳۸۵ لمریزلېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شعر ښاپېرۍ

کله چې آســـــمان کې ستر ګکونه وهي ستوري
کـــــله چې په پاڼو د ګــــلابو پرښــــه اوري

کـــله چې له لرې د شپونکي د شپېلۍ غږ ســـي
کله چې ګاونډ کې مو د چا د ســـــــلګۍ غږ سي

کله چې کــــــوم څوک ډیوه په لاس رڼا کې وینم
کــــــله چې د مور پسې ماشـــــوم ژړا کې وینم

کــــــله چې پلو کې څوک د مات منګي کــودړي
ژړ، ژړ ټولوي او په غاښـــــــونو چـــیچي زړي

کله چې ســـــپېرې پښې د چندوړي کړې ګـامونه
کله چې څوک وار ته کړي دوه لاســـه سلامـــونه

کله چې ټالۍ وهي ماشــــــوم د اوښ په بار کـــې
کـــــله چې چا لاره ورکه کـــــړې یې په ښار کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کــله چې څوک اوښ په بډه کړي ســــره له باره
کــله چې څوک لور ته شنه بنګړي راوړي له ښاره
کله چې د دار په ســــتنه څوک وهي څرخــــونه
کـــله چې د ســــر په بیه سي د خــوله نرخونه

کــــله کومه پېغله چې غلطه سي ښــکنځل کې
کـــله چې ســـنځل ګل جینۍ وتوم‌بي اوربل کې

کــــله چې ماشــــوم رېبار خبر دوه ځلې وايي
کــــله چې شاعر کومه کوچۍ ملکه ســــتايي

کـله چې د پېغلو جنګ سي سپېنې لېچې اوري
کـــله چې په لاس د وږمې ښکلی اوربل ښوري

کــــــله چې کجیر وهلې زانه خوب کې راسي
کــــله چې د چا د مینې هیله نیمه خــــوا سي

کـله چې شیدو پسې وچ موری ماشــــوم ژاړي
کـــله چې څوک چا نه سپینه خوله په نره غواړي

کـله چې کوم سیند له وچکالۍ سي لارې،لارې
کــــله چې د چا شــــونډې سي ولې په مردارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو چې کـــوم غزل کې سې ښـکاره تر هغه پورې
بس زما د شــــعر ښـــا پېرۍ ته مې په زړه اورې

د غوايي ۱۳ مه، ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

دود

زړونو کې درزا ســوه چې د آس د ششنېدو غـــږ ســو
والوتلې بنې چــې د ورا د رســـېدو غـــږ ســـو

ســـــترګې د نتکۍ د باز لیدلې توتکۍ په شـــان
داســـــې رپېدلې لـــکه باد کې د کېږدۍ په شـــان

هـــغه وخت ورياد ســو چــې يې تره "غمی" وژلی وو
وروســــته له جرګې يې قـــام پدغه ســــلا سوی وو

بدو کې نتکۍ به زوړ چـــــنار ته ورکـــــوي تره يې
ظلم دی کبلۍ به خـــــوله د مار ته ورکـــوي تره يې

دا خــــواره مـــيراث وه او د دود په بــــند تړلې وه
بس يوه روانه جـــــنازه وه غـــــم لــــړلې وه

مياشت وروســـته ها زوړ چنار د مرګ په سېلۍ پرېوته
تور د کـــونډ تابه شــــال په کـــوژدنه نتکۍ پرېوته

اوس دغــه ميراث کـــــبلۍ "انار" ته ودوي تره يې
وينې د "غمـــــي" ددې پــــه نذر پاکـــوي تره يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خـــــواره ناوکۍ وه لـــــــکه پانه رپېدله چـــــې
ښـــــه د ګل غوټۍ وه شبېه وروســــــته رژېدله چې

ځـــــــانګه يې په ياد وه چې په بدو واده ســـــوې وه
کال وروســــــــــته واده نه له وهلو چې مړه سوې وه

پټه خــــوله وه ورا ناوې پخــــبلو پښـــو روانه وه
جــــوړه جــــنازه وه چې په ســــــرو لمبو روانه وه
***

زوم وو لــــه بهر نه را روان د وطــــــن لــــور باندې
دې ته وو په لاره چـــــې دعا وکــــــــړي په ورور باندې

وروســــــــته رســــــېدو نه د دعــــــا په ټغر کېناستو
دود ســـــــره ځــــــو ورځې د ژړا په ټغر کېناســـــــــتو

دې ټولــــــه مــوده کــــې په تنکـــۍ د بدو وار نه وو
خوار تنکۍ زړګۍ يې ســـتغو سپورو نه کرار نه وو

وير موده پوره ســــوه يو ماښـــام وو چې ور وټکېد
وروسته بيا کوم ځوک نږدې کوټې ته په زور وټوخيد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د نتکۍ وښـــــــویید د مرګ خوله پرې راغلله
لښـــــــته د ګـــــــلابو رپېده ځیله پرې راغـــلله

ســـــــر باندې یې د چا د تاوده لاس تودوښه پرېوته
نور په ځان پوه نه ســــوله په درز بې هوښــه پرېوته

کله چې په ســــد ســـــوه نا اشنا غوندې مالت کې وه
دا ســــــې ورپه زړه ســــوه ګنې مړه وه په جنت کې وه

هکـــــه پکـــه پاتـــــــې وه د ذهــــن یــې وزر نه وو
هرڅــــــه بدل ســـــوي وو په ســــترګو یې باور نه وو
***

غـــــړ ســـــو زه انار یم ته زما د ژوند ملګـــــــرې یې
ســــــمه ده چــې قــــــام ماته په بدو کې راکـــړې یې

زه به تا هېڅکـــــله ســــــتا د تره په بدو نه نیســـــــم
دغه نا ســـــم ســــوي دود نه سترګو کې بس ښه نیسم

دا بـــــد نه دی دا د بــــد مــــــینځــــــلو یـــوه لاره ده
کــــــرکه په الفت چــې بدلـــــوي دا هـــغــــه چـاره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دود خو سپین روبو زمونږ ولی دود منلی وو
مونږ وو چې دا ولی مو ناولی کارولی وو

ګوره چې پښتو کې ستا پلو څومره ښاغلی دی
اور د دښمنۍ ورونو کې وژني څومره ښکلی دی

ځکه زه ګڼم د نور له کلي نه راغلې يې
وینه چې په مینه مینځې ته هغه آغلې يې

لاس را کړه ملګرې ولی دود مو بېرته ولی کړو
دا د دښمنۍ او دا د بدو غږ به غلی کړو

راسه چې په ګډه دغه هیله او اند وروزو
بس په مینه مینه دغه داغ له زړونو وتوږو

ته ماته ډیوه یې پرښته یې مینه مینه یې
ته لکه کوتره د سخي د زیارت سپینه یې

راسه او زمونږ زړونه هم ځان غوندې سپیڅلي کړه
نور د ستغو سپورو د بدل غږونه غلي کړه

راسه زما د عمر غلي کړکي ته نوا ورکړه
شرنګ یې کړه شپېلۍ کړه دې مړه ژوندون ته سا ورکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځــه چې بې له مينې نه بل څــه ته ځان وزګار نه کـــــړو
دا نيمګــــړی ژوند له هېڅ او هېڅــه ځنې ځار نه کـــړو

د وري ديرشمه ۱۳۸۵ لمريز ليږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلزله

د زړګي کوريې را ويجاړ کړ زلزلې غونډې ده
دا زما مينه د کابل تېرې کيسې غونډې ده

چې لاس وروړم ريږدي رپيږي له رڼا جوړه ده
هر ځل له تېر نه لا خوږه سي د توبې غونډې ده

لکه درزا مې زړه کې اوسي نور مې تېښته نه سته
آن په لمانځه کې مې غلط کړي د کعبې غونډې ده

ته وا بې مينې جوړې کړي دي دوزخ ته لارې
زاهده ماته د ګلونو د لمبې غونډې ده

دومره نازکه ده چې آن وږمه پرې ورو چليږي
له وېرې ګوتې ورو ړی نه سم د ښيښې غونډې ده

د وخت منګل کړه هديره د ګربوان لارې، لارې
وروستنۍ اوښکه مې بې ګوره جنازې غونډې ده

تورتم کې ورکو مسافرو ته چې لار ورښيي
دغه سپوږمۍ نه ده دا بالکل د هغې غونډې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملياره خدايزده چې دا ګايه به ګلونه راوړي
بس تشه باټه ده ددې مهال جرګې غوندې ده

د ليندۍ ۱۲مه ۱۳۸۴ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیتونه

خدایزده کـــوم کجیر دغه کـــوتره ځـــورولې ده
چا یې د غـــزل غـــوندې ښـکلا ورانه لوستلې ده

دا خـــو نګه شـــرنګ نګه نغمه نګه ســـندره وه
خـــداې خبر په څـــه دغـــه بلبله غلـــې غلې ده

***

ځئ چې د ټوپک شـــپیلۍ کړو ماته د شپېلۍ په غږ
زړې د خـــندا وکـــړو پاڅـــو د لـــنډۍ په غږ

***

ګوتې وروړی نه سم چې نازک حسن یې رنګ نه سي
دغـــه نازولـــې د ګلاب پاڼو کـــې لویه ده

***

قند خـــــوږه د خـــولې د سوال ســـره تروه سوه
نارنجګله له حـــیا سپینو کې ســـره ســـوه

چې تر غوږ یې د کابل د بلبل غــــږ ســـــو
په کوچي لالي کیږدۍ غوندې خـــوره ســـوه

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ښـــــه هم چې بې تېغه به جهان په وینو رنګ سي
خــــو بیا هم که راوګورې احسان به په ملنګ سي

***

ښــــــو مې زړه د صبر په تار وګنډه
ســـــر نه مې د مینې خمار وشنډه

ووت تورو خاورو نه ربړی سو جوړ
هرڅــــــه مې خوړلن په ایرو ومنډه

***

بیا مو یو ستوری د ادب له روڼ مداره ووت
د عاطفې ســــرتور ملنګ مو له کتاره ووت

د مراد پیغکي يې رپیږي د پښـــــــتو په ولي
ټوکلی زړه ســـوی ځیګر له دې مزاره ووت

***

ښـــــکلې شوخ نظـــــر دې د حیا له تیکي وباسه
مخامخ راوګــــوره د زړه چـــــنار پرې ووله

ســــره اننګي ټاپی کـــړه د زلفو مچینوزغې ته
سپینه خوله دې ګاټی کړه ملنګ ملیار پرې ووله

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سپین کمیس د حـــیا ناوې چـــا په وینو لمبولې
که کوډل کې دې د سترګو پېغله اوښکه وير وژلې

د لېمو حبش سرتېري دې مورچل کې ویده ښکاري
ګرد چاپېر ســـپینه خزه یې سرو لښکرو ترې نیولې

***

لا مې د سترګو په نغلو کې دومره اوښکې سته دي
چې دې د مخ کابل په ځـــــل د رڼا ولمـــانځمــــــه

***

د زړه نغلــــــــو مې چا په غشو د بڼو ويشتلی
د مخ کابل مې د رڼا نذر له ســـــتورو غـــــواړي

***

د ستورو کور مې له شیطان څراغ نه نذر غواړي
د مخ کابل ته مې د زړه له نغلو نور نه رســــــي

***

ددې نتلي زړه کلــــه هیریږي ترمـــې اوښــــــکې
څک، څک د کور په بام یې راڅڅیږي ترمې اوښکې

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمه، مېلمه بانه دې لږ په وار رالېږه زړه ته
کوربه ته خـــــو لږ وار د هرکليو ورکـوه ته

***

کغ کړي ببره سي چې لاس وروړم
ليلا د کـړوکې چرګې لوبې کوي

***

ډېره موده سوه چې مـو خپې غورځولې ندي
د اتڼ دوړې مو آسمان ته پورته کـړې ندي

راځئ چې دا ښادي شريکه کـړو په مستو ټپو
قسم بې تاسو د محفل ښېښې مو ښکلې ندي

***

هـــر کله راسئ ما لېمې دي غـــــوړولي لارکې
اې ښکلو ستورو را مېلمه سئ نن د نور په ښار کې

***

ځان نه مې بد راســـي له خپلې تندې وشرمېږم
چې دې په سرو شونډو د خپلو شونډو داغ ووينم

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازکې په خــورو زلفو دې وار د لوبو راکـــــړ
کمکی یم دم مې نه زده دا منگري به ته‌س راکړي

***

خوږې گناه ملـــــيار دې څه کوي او څه دې ساتې
ملا ته په لاس ورنه سې چې يو ځل به دې گرټ کړي

***

ما درته نه وېلې چې مـــــه راکـــــوه زلفې په لاس
دا ملا وزمه زړه مې شونډې له پېزوان سره خوري

په ښــــکاره جام، پټې توبې ماتوي نور څه نه کړي
بس يو همدومره دی چې هرڅه د قران سره خوري

***

يو څوک دی جام ښکاره او توبې پټې ماتوي
د حـــــسن آيينې روغـــــې رمتې مــــاتوي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

چم نه د سپین روبو دې نیمګړې توبې وویستم
ته خو خدای وهلی وې زړه زه دې له ښې وویستم

تا باندې خو زهد لا د مخه حکم کړی وو
زه تورن له دې توره د ښکلو جرګې وویستم

***

که چېرې سمنګی چا په کودوړي بدلولای
نو ما به د اوس هرڅه په چیندوړي بدلولای

له پیله که د سترې ځوانۍ سترې راښکاره وې
قسم دی دا پیچومی مې په زوړي بدلولای

***

دا دی له تندې به بېغمه سو او جام به اخلو
مینه وروري به پالو یو د بل سلام به اخلو

د زه او ته تغر به تول سي ځای به یې موږ ونیسي
نور به څوک نه وایي چې هلئ انتقام به اخلو

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګې نګه ګل سه چې د شعر په شـــور مې پوه سې
شرنګ وهه شپېلۍ سه چې په ټنګ تکور مې پوه سې

غاړه غړۍ راســه چې د عشق په زور مې پوه ســې
خدای دې کــــړه مینه چې د زړه په اور مې پوه سې
***

سو به د پښتون زړه بس د سترګو په جنګ نه سي
هسې په موســـکا باندې چاره د ملنګ نه سي

سوې وچې شونډې به له سواله په ځنګ نه سي
څو چې سر تر پایه ستا د شونډو په رنګ نه سي
***

زه نګه آمین یم خــو که ته چېرې دعـــا سې
ټول غـــزل، غزل یم خـــو که ته را ته نوا سې

دار ته دې منصور یم خو که ته ښکلې سزا سې
زه به لولپه سم خو که ته چېرې ګنګا ســـې
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې پاس په زنه ولې سپین خالونه نه ږدي ؟
ځکه چې ساده مومن ته څوک دامونه نه ږدي

راشه زموږ د ونو په لاسو کې غوښې شنې دي
چا وېل مســـلمان ته مسلمان بمـــونه نه ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې ډالۍ

لیلا زمــــا د مینې ډالۍ ځان ســـره ساته
په دام کې رانېولی په ایمـــان ســـــره ساته

د ښـــکلي مخ په پانو دې کوم بد نظر پرېنوځي
ســرې شونډې روو سترګو نه پېزوان سره ساته

د شـــوخ یاغي نظر سره ورېښمینه حیا ښایي
بس هر وختې شیطان له مسلمان ســـره ســاته

د نرمو شـــونډو بیه له یوه ســـره وانوړي
د تېرې شپې واده دې د جانان ســـره ســاته

د مرغومي دریمه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

چل

جنګ د تروږمۍ ته څو رانه ودروئ
دې د وخت لیوانو ته شپانه ودروئ

سیال به سئ د سیالو سرکتار به سئ په نره
بس یو واري د غه پښتانه ودروئ

دا لیونی زړه مې تل د سترګو جنګ ته کاږي
مړ چې سوم په قبر مې بانه ودروئ

دا ولس واکي نه ده دا ښه چل د تالان دی
څو ګونګي، څو روي، څو کانه ودروئ

د سلواغې اوومه ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په مست حسن چې سیوري د زیړي مازیګر خپور سي
هر څه غزل غزل د تخیل هنر مې نور سي

تور خال يې د نرۍ وروځو تر منځ مینان بولي
کټ مټ لکه بلال چې د آذان په وزر سپور سي

دې میرې دښایست ته برخې داسې څه ورکړي
په لید به یې د حسن انځورګر خپله انځور سي

که چېرې دې ښایستوکې نه پلو له مخه پریوځي
د ډېرو د ککیو رانه ستوري به تک تور سي

د حسن خدایه داسې څه ورپیښ کړې ویش د مې ته
چې زه په جام نسکور سمه یا جام په ما نسکور سي

قسم دی د ملیار په شان به وربې تول ماره سي
که چېرې د حسنونو ذکات ویش دلته کې زور سي

د سلواغې لسمه ۱۳۸۵ لمريز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه وو ایم ستا مینه کې څومره کړېدلی زړه
پېښه وه د سترګو خو په غشو لګېدلی زړه

تېره شپه یې بیا له ګړنګونو غورځولی وم
څومره په زاریو مې له جام نه ګرځولی زړه

هره شپه په ما پردۍ برېستنې لټوي روی
څنګه چې سهار سي بیا له لوږې بوټ وتلی زړه

شیخه ته او خدای که به رښتیا راسره نه وایې
ته هم ورته پړ یې که دې چېرته دی کړلی زړه

خدایه که دا حسن دې په یو ځای کې غونډ کړی وو
ولې به شینګړ وو ور په ور به ګرځېدلی زړه

سترګو کې یې ساتي نازوي یې په سرکو شونډو
داسې ښا پېرۍ باندې ملیار ملنګ بایللی زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبر سوم له دې وروســــته به خیرات ورکوي ښکلې
هر کال به د ښایست په تول ذکات ورکـــــوي ښکلې

الله دې خیر کړي بیا کوم د خالونو راوي مـــــــړ دی
چې نن غوټۍ غوټۍ خندا په ســخات ورکوي ښکلې

اشنا دې پســرلي کې د ســــــــخې مېلې ته نه ځو
همدلته د خوږو شــــــونډو نبات ورکوي ښــــکلې

درځه چې دا د ســـر بیه ورپرې کړو ســــاده عقله
بدل کې یې د شـــــونډو ماله جات ورکوي ښـــکلې

د میني خدایه داسې زیرې داسې څــــه رازده کـــړه
و کوم ته چې د شونډو سر سوغات ورکوي ښــــکلې

ویرېږم چې ســــاده کورګۍ مې بیا بدرنګه نکـــړي
د ســــــر په بیه ورد سومنات ورکوي ښــــــکلې

ملـــــــیاره ترې زړه دی د ازل ورېی مور نه ســــو
د حــــورو چم که څومره سات په سات ورکوي ښکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چېرته که د لوی انځورګر سترګې په تا پرېوځي
هیښ به سي چې دا د حسن لمر به په چا پرېوځي

هر توری یې ماته بس دعا د پیر بابا ګرځي
کله چې دې سرې شونډې لیلا په ښېرا پرېوځي

ښه دی چې سندرې نه درځي تا ښایست میرې ته
ستوني د شپېلۍ نه به آیت د نوا پریوځي

نه چې ستا له لاسه بخته بیا روژه په خوله سولم
ویره ده سپوږمۍ د دې اختر به په ما پرېوځي

ستا وینا ملیاره ډېرو پړو نه زیندۍ اخلي
کټ مټ لکه غږ د معافۍ په سزا پرېوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سیوری ته د لمر له څانګو پاڼې غزېدلي
تا چې د کنډو له سره نه ما ته را کتلي

لارې لارې تللي رڼې اوښکې دې په ښکلي مخ
چا دې د ښایست سپېپاره ورانه وه لوستلي

زما نښۍ د شونډو وه او ستا د غاړې کرښې
څکه سپینې پاڼې دې د حسن رپېدلي

آن د شونډو پل ښکاري په سپین نازک بدن دې
خدای خبر د حسن خاوند څه کې یې مینځلي

ستا له برکته ډیر په سپینه ږیره مست سول
اې د نشې میرې ته له کومه یې راغلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خوب کې ښاپېرۍ وينم ديوان مې ويښوي
بس شونډې رانږدې چې سي پېزوان مې ويښوي

چې سم جوړه ګومبزې د ژوندي زيارت سي ډډې
رامات مې تاويزونه سي پېريان مې ويښوي

ښکارېږي له ګلمخو نه همدغه مې قسمت سو
چې واورو کې ويده سم او باران مې ويښوي

زاهده ستا په دم مې په ياغي زړه څه ونه سي
ښيښه چې چېرته ووينم ايمان مې ويښوي

له کلنه چې ما د زړه منلې ورته پړ يم
ويده په اوداسه سم خو شيطان مې ويښوي

رندانو راته وايئ شېخ چړي او که زه ګرم يم
چې سم په جام ورپريوځم آذان مې ويښوي

ملياره يو څو پاڼې د سنځل ګل ورته ښې دي
دې درد ته چې ريښې، ريښې ګريوان مې ويښوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خـــيال په تږې للمـــه مې وريږې غلې غلــې
يوه د هســـــکو ميره د اوبو په شــــانې ولې

څــــه نغوته ده د مينې څه غـــزل څه توتکۍ ده
څـــه د نګه ســـارانۍ کوچۍ کيږدۍ نه راوتلې

هغـــه چې تش په ياد يې زمـــا ژبه سي آغلې
بس کټ مټ د ماشوم مينه ده دومره ده سپېڅلې

احـــساس مې د غـــزل راتخنوي د ناز په ګوتو
په زړه مې وروي د پاس ګـــــودر د غـــاړې ولې

په کومو کې چې زانګي ليونۍ شـــبې د مينې
هغه چې دي د مستې غنمرنګې په رنګ ښـــکلې

نو څنګه به د لمــــر په تال کې نه زانګي نوا مې
چې دا ســــې ګلورينې نازنينې ده پســــوللې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولور

ښاپېرۍ ډېر ډېر مې زړګی تنګ دی
د ګودر غاړې پسې مړ مړ یم
دا چې زیارت نه دې بې برخې ګرځم
د مینانو خدای ته پړ پړ یم
سمه ده دا ځای د حسنونو جنت
خو پدې ښکلو مې چاره نه کیږي
دې کې د ستا د خولو عطر نه سته
پدې هوا مې ګوزاره نه کیږي
***
دلته رنګونه دي خوندونه دي ډېر
خو د حیا پسې مې زړه وتلی
تل مې خیال کې دا سې ګرځي ګلې
چې مې مین نظر په غره ختلی
چېرته کې لرې څوک شپېلۍ غږوي
د سوي زړه له تل براس باسي
ورشو د دنګې غنمرنګې جینۍ
د هر ځلمي د نظر آس باسي
***
ګلې زما تږې سترګې تږې ګرځي
پدې بېشرمه جلال ډ کې نه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې په خاورو باندې نه ډکوي
څو ستا د ټنډې په خال ډکې نه سي
خو اوس مې ملا د همت ټینګه ساته
بس یو څو نور رکاته نفل وکړه
لږ دی چې بیه د ولور پوره سي
نور د بېلتون کوډله ورانه ښکاري
کډه مې بار ده دې نږدې ورځو کې
درځم په سرباندې دې شال اچوم
ماشومه مینه په بل ډول لمانځم
د زړه څنار کې درته ټال اچوم
د پیربابا په توغ په خپلو لاسو
زما په نوم یوه ریښکۍ وتړه
هلته کې لپه د دوا پورته کړه
زه به له دې ځایه آمین پرې وایم
بس دغه سوال کوه اوږده لاره کې
د لوټمارانو په داړه وانوړم

۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال د ورې ۲۱ مه نېټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې چې ليدلې يې د ژوند مانا مې بله ده
بس د زړه په ژبه مې دا ستا د ياد بدله ده

شکر ستا د مينې د آيت په اوبو ولي سوم
ته مې چې قبله سې عقيده مې تل تر تله ده

خدای قسم په غلا يې خوند له شاتو نه تېرى کوي
سره غوټه د شونډو دې خوږه لکه سنځله ده

ټال کې د خيال ځکه ځنار غزل زانګي
د نګې غنمرنګې قد دې سم د ګلو وله ده

يو ځلې مو پرېږده خوله په خوله سو بيا چې هر څه کړې
عقله د تاک پېغله ډډې شونډې کله کله ده

زه يې ونه کړم ته يې ونه کړې ملا خو لا پرې غوږ نه دی
مينه دې دنيا کې پيدا کړې خدايه څه له ده

ستا کتاب که مست د مينې شپه څه چېرته پر ګڼي
پوه سه دا خوږه ګناه مې کړې څو څو ځله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې

لاره کړلېچ ده ګلې خبر دی یو څـو ګامه راســــه
مزل مې ستړی دی خو ګوره تر ماښــامه راســه

پدې پوهېږم تر قیامته څـــوک د چـا مل نه یې
بس دومره وکړه چې د ژوند تر وروستي جـامه راسه

لا مـــو خبره په ســـلام کې ده ولاړه ګـــوره
ســـلام پوره کـــړه د ګډ عمر تر کلامه راسه

مـــلګرې ګـــوره تروږمیو دې زړګـــی تړلی
واده پوره کړه اوس راغـــلې یې تر دامه راســه

یو څــــه به زه په زړه کې تېر کړم ته آمین پرې وایه
یو څــــه دې ته نیت ســاده کـــړه له ناکامه راسه

راځــــه چې تېرغــوندې له یو بل نه ځاربړو ګلې
مرګی بڼو نه رانږدې ښـــکاري ســلامه راســه

قـــسم چې ســاء مې یې بې تا مې ګذاره نه کیږي
د مینې لمونځ مې قـضا نه سي روڼ امامه راســـه

د غوايي شپاړسمه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتيا

يوه خبرد نازولې ليلا
پښو نه مې تاوه ده ځنځير غوندې
چې نن سهار يې راته وويلې
داسې مې بد ايسې خنځير غوندې
له هرچا هرچا مې ګېله خو يو
له ګرانې مينې مې دا هيله نه وه
قسم چې زب زب ستړې ستړې يې کړم
داسې درنه وه د شوګير غوندې
ما ويل چې زړه مې ښه پر ځاى تړلى
له دې سودا به څه توښه وتلم
د ژوند انځور کې حقيقت وه راته
هغه هم تتـه سوه تصوير غوندې
که چېرته خوب يې د خوبونو خدايه
د دغه تور خوب دې لمن وسېځه
سمه سمسوره يې کړه رنګه راته
د رهبرانو د تدبير غوندې
د اوس لپاره مې توبه ده ترېنه
نور به يې نوم په مينه وانخلم
خو لکه ساءمې ده د زړه درب مې ده
زه لا مريد يم که سې پير غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې خدايه له قلم دې ځار سم
ماته يې څه خوارېه رنځونه کښلي
ښکارې د ټنډې کرښې ورانې تللي
د خړ کابل سوي تقدير غوندې
د ملاډوله دجالانو کړنې
او د نازولو دا نخره يوه ده
د مينې باز مې راته مړ ښکاري
د تور او سپين منځ کې توپير غوندې
هره ککره دې خپل اند روزي
هر څوک دې خپل خپل کوناتې ګروي
ښيښه مې خوښه ده قصاب خو نه يم
د ترهګرو د تکبير غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پام کــــوئ شـــړې ببرته وړې نه سي
خــداى مه کـــوه ډوبه مو بېړې نه سي

دومـــره مو په اور د کرکې مه سېځئ
بس دى سره ســکروټه شــنه نړې نه سي

خيال ســـاتئ چې دا خــړه جونګړه مو
بيا د کوم ښـــامارد خولې مـړې نه سي

نه چې ګاړګوتې پيکې ببقدره ســـــي
پام چې يې ليلام ټيک او دړې نه ســي

ډېر ګـــــرم به په وړه ســـزا ولـــمانځو
چـــــبرته که نيمګړې دا لړې نه ســـي

زمـــا د نظـــــر آس به کــــې ونه تړې
څــو چې دې زړه جبل زلفې کړې نه سي

عقله راځـــــه يو ځـــل د زړه ومـــــنه
ګـــــوره درنه تېره دا ګړې نه ســـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومـــــــره يې د تورو په ځل ولمانځه
ځو چې درســـــره غاړه غـــــړې نه سي

اخ به د ملـــــــيار د زړه ونه وځـــــــي
تاو دې له کمځو لکه ځـــــړې نه سي

د غبرګولي شپږمه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له مستو سترګو يې سودا پرېوځي
خدای خبر پړه به يې پر چا پرېوځي

ماته مې سوی تندی ښه مالوم دی
دا آسماني ټکه پر ما پرېوځي

نور يې په کړې ګناه ونه نيول
زما په سوچه ثواب سزا پرېوځي

ښکاري له موره يو تورمخي پيدا
چې تل مو برخه پر ژړا پرېوځي

موږه دجال ځان له امام نيولی
ځکه دعا راته ښېرا پرېوځي

جوړه کيږدۍ مو ستري وتري سوله
او د شپېلۍ له خوله نوا پرېوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که چـــېرې سین نه یې په څاڅکې ګوذاره کوو موږ
بس او ســــپنځړې یو په څک د زړه چاره کــوو موږ

مه کـــړه قسم که به دې شــــونډې سلامتې یو سې
چـــا ویل ګونګې یو د نادودو ننداره کــــوو موږ

موږ مینان یو آن جــــګړه کې نوم د مینې اخــــلو
پیل هره چاره د ښایست په ســــپاره کوو موږ

خال مو امام دی د سجدې ځای مو محراب د وروځو
اودس په ډول او لمونځ په غــــږ د نغاره کوو موږ *

دا یو قلم لرو ښــــکر نلـــــرو له زړه نازک یو
داســــې ونه ګڼې چې هسې نظاره کــــوو موږ

* له ډول څـــخه موخه د غـزا ډول او له نغارې څخه موخه د وطن د آزادۍ لپاره پر دښمن د چلېدلې ماشینګڼې غږ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک چې د مينې مستي سر کې لري
د ســـربښندنې اور ځـــيګر کې لري

چـــا چې وي عـشق لکه آيت منلی
په دې دنيا حـــورې وزر کې لـــري

زړه چې له هـــره بريده اوړي پسې
ښـــا پيرۍ دا سې څه نظـــر کې لري

هلته که شـــېخه يو څه ستا سره يي
غلمان به څـــه شی په بستر کې لري

دا چې له شعره يې ســـکروټې اوري
کوم ليونی ارمـــــان ټټر کې لـــري

ته يې سـجدو او شوګيرو کې غواړه
ملـــيار يې بس د زړه پرهر کې لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري

د زمزم په شاني ولې
د زيارت غوندې سپېڅلې
ماته هرڅه نه آغلې
مورې ورځ دې بختوره
***
ته مې دم ته مې قدم يې
ته مې ژبه د قلم يې
اې نګه نګه سندرې
ته پايښت ته مې عدم يې
***
ته د خداى غزل يې ښکلې
کټ مټ ګل يې د سنځلې
ټول عالم ته نازولې
مورې ورځ دې بختوره
***
که دا ستا شوګېرې نه وې
دعا څه که ښېرې نه وې
که دې ګوابښ او سکوندل نه وو
د پښتون به دېرې نه وې
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته له نوره يې راغلې
خداى په ښو يې ارزولې
يې زما زړه کې کرلې
مورې ورځ دې بختوره

***

اوس مې هم منډه تر تا ده
خوږه غېږه دې زما پناه ده
که دې چېرته زنګون نه يي
خداى سته ژوند مې ټول ژړا ده

***

ما له هرڅه يې منلې
تا مې مينه ده پسوللې
اې زما د دمې ولې
مورې ورځ دې بختوره

د غبرګولي ۲۳مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مړي

د نور کوډله مې تياره، د رڼا نذر غواړي
خو د خواست لپه يې ړنده ده
او دا هم نهويني
چې د زړه سوي په نوم ګاونډ ورته د لمر پر ځای
شيطان څراغ ورکوي
او د سيندونو له ها پورې غاړې
راغلې خړې خړې شوبلې
دا د سولې مارغان
ددې جونګړې زړه ته داغ ورکوي
خدايه تر څو به ستا د نور چينې په ما وچې يي
خدايه تر څو به شنه منګي رانه په نذر کې وړې
دا نذر پای لري که موږ مور مړي
بس بلهاری، ته هست يو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته يې شـــــمېره پيره څو روا څو ناروا كـــــوم
تور امــــام د خال پسې په مينه اقتدا كـــــوم

ښـــې زمــا د برخې د دوزخ لمبې غړاندې كړه
خدايزده شـــېخه دا خوږه ګناه څو ځلې بيا كـــوم

دنګې غنمرنګې او د رزاوښــكې مې خوښې دي
څومره درته ووايم هم ها كـــوم هم دا كـــــوم

مخ غوندې دې ډېر له زړه نازک يم ښېرا نه راځي
ته مې په ځيګر وله او زه درته دعا كـــــوم

خير زمــــا امام خــياله ته كه يې كافــــر د عشق
زه خــــو مســــلمان يم پېلامه په بسم الله كوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د هېڅ بدل کې خوږ اشنا رانه څه نور اخلي
بابا ! له موږ نه ستا د کړې ګناه پور اخلي

خدا بزده چې بخت به دې ميراث مېنه په برخه راکړي
خو د مرګي په پلمه زمانه ختين كور اخلي

دا سې مالت کې د ژوندون پېټې پر سر ګرځوو
چېرته چې روي ګورګټي خاورې د ګور اخلي

لږ چې ستا وړ سزا مو زړه کې څه خوږه غوندې سي
دا نه غوښتلې نه بللې په څه تور اخلي

قسم چې ستړو منډو ترړو ستړی کړې يم نور
څوک په سکون رانه د غبرګې دنيا شور اخلي

مور مړی زړه به مې له دې بزمه بې برخې د رومي
له ډېرې تندې له ساقي نه جام نسکور اخلي

ښکاري د دې دنيا تورمخي به لا جګ سي هلته
خال د تندي لره جنت کې حورې سکور اخلي

کړې سودا مو د دې وخت سره په ورانه اوړي
مو دې سوې ساندې راکوي او ټنګ ټکور اخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپيني خــوله خوند يو په غلا بل په رضا کې پټ دی
کـــــوم ليونی به څک د ســـرو شونډو په زور اخلي

د چنګابن اولسمه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

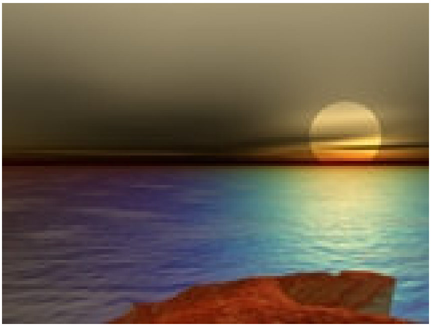

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګيه وروسته پوه سوې په حساب د تورو سترګو
له لاسه مې وتلی اوس کتاب د تورو سترګو

چې چم نه د تنکیو غنمرنګو ترې وځم
په غاړه مې اخستی کوم عذاب د تورو سترګو

قسم دی چې د ښکلو حسن دومره یم ځپلی
په سترګو ورکوی نه سم ځواب د تورو سترګو

بس دغه مې راتګ دی د بېلتون په مزله وځم
د ښکلو میرې راکړه لږ ثواب د تورو سترګو

غزل نه د ملیار ځکه ولاړ بانه راوځي
هر توری یې مینځلی په درياب د تورو سترګو

د چنګابښ ۱۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

شړومبه

دلته لا مير د ميدان روی تو پک
دلته خبري لا په تول کېږي
دلته لا ژبې د رښتيا ويلو
نګه سوګند لره جوګه نه ښکاري
دلته د حق خبر زر واري خلک
د سترې ذهن مندارو کې شاربي
خو کچ يې شينديې د خيال کوڅو کې
تشه شړومبه وړي ولس ته نيسي

د چنګاښ ۲۱مه نېټه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینې په آیت کافـــر مـــې یار نه سي کیدای
هــغــه چې یې خرڅ سوی خریدار نه سي کیدای

کـــاروان دی د لونګو او رانه بانه یې ســـــاتي
ناولی مـــــو ددې یون ســـــرکتار نه سي کیدای

نړدې ده ورځ رنه ســــــي وړ ناوړ ســــــي رادبره
دا مــــه ګڼه تیاره کې د څه شــمار نه ســي کیدای

قسم هـــــره نادوده دې په وړه ســــــزا لمـــانځم
پښـــــتون یم په بدل کې مې تلوار نه سي کیدای

څــو ځلې مې په ټینګه غبرګه لمانځې دنګه پوه ده
چــــاره د تربې زړه مې په یو وار نه ســــي کیدای

ملــــیار ورته منصور دی هره شپه پکې زنګیږي
چا ویل کـــــړی د زلفو چیرې دار نه سي کېدای

د چنګاښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن ډېره ستړې ورځ وه خو په نره مې کړه تېره
کړې مې د لاسونو ښاپېرۍ نه کړه چاپېره

سپوږمۍ د سرو تبۍ سوه او پوره زموږ نړۍ وه
د حسن په دنیا کې دنیاګۍ وه رانه هېره

د دیو اورمېږ مې مات کړ د ښامار منتر مې پوخ سو
د مینې سېپاره مې سوله زده بې زور او زېره

بېلتونه لاس دې خلاص تېره دې توره پدې پوه سه
هرڅه هرڅه کې یو سولو موږ پرته له کوشېره

دا نن صبا به ګل سي نور به زوزو ته ځای نه یي
کرلې د بوسې غوټۍ مې ووتې له شمېره

اوچت به یم چې یم ستا د ښایست په آیت ولی
د مینې سپېن مومن ته له دجاله نه سته وېره

د چنګابښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه جـــل وهلـــی وم هـغـه وه د باران بلـــنه
مـــا خـــو به خود په زړه منله د ایمـــان بلنه

غـــزل مې ویلې له مابښـــام نه ملابانګه پورې
د ســـپوږمۍ وړانګو کې وه نغښتې د جانان بلنه

ماته د رز د لور ښـیښه کې مخ د یار ښـــکاریده
هرڅـــو که خلکـــو ورته ویلې د شــــیطان بلنه

بیګا شـپه خولې ته یې د شونډو په پل ځکه ورتلم
مـــا اوریدلې وه قســـم دی د پیزوان بلـــــنه

د یارکافـــر حسن او زما مومن زړه هسې سوځي
یا به مـــنم یا به مني د مســــلمان بلـــــنه

د سـپین او تور په نوم ستي زړګۍ به دانګي ورته
که په رښتیني چـېرې واوري د انســـان بلـــنه

یارانو څــــه وایئ د کال روژه کـــړو ماته که نه
امام مو نه ســــته چې خـــپره کـړي د آذان بلنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــيا ره لاس را کـــړه له دې سوي مالت مې باسه
نه چې سي ســـــــتړې په بللو د کـــاروان بلـنه

د چنګاښ ۲۲مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ترسا ساقي دی بزم څوک به شپه کراره یوسي
شور قسم کړی دا سر به یو ځل بیا تر داره یوسي

د ځلمو اوربې سوې ماتې ستوري تت سول د یارانو
باد به ما پښې څښېدلی نن له دې بنډاره یوسي

د ارمان ببړی کې ناست یم اې ویده بخته راپاڅه
ګوندې بیا مې تندی ګل سي او منزل ته لاره یوسي

داسې سُر داسې نوا داسې لی داسې څه را پیښ سي
چې شپېلۍ مې له کیږدۍ نه د سپوږمۍ تر ښاره یوسي

زرکه میرې دې ګاونډ ته لږ ذکات د حسن باسه
نه چې باز د هسکو څوکو تا لدې کتاره یوسي

دې مور مړې د سر ویرې زموږ خبرې ټول په تول کړې
بس نږدې دی چې آن غږمو د سته غلو له ډاره یوسي

د زړه آس عقل تړلی د ښکلا ورشو ښکاره سه
چې د غره مسته لټکه دغه لال له ماره یوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر مات کـــړه نازولې چې لښــکر لښکر بانه دي
چېرې خـــدای مه کـــړه سـندره د رباب له تاره یوسي

زما د عــمر شـــیخي واخله د غــزل د بڼ ملـیاره
یو څـــو داسې توري راکـــړه چې بس زړه له له یاره یوسي

د چنګانې ۲۷مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربند

د غـــزل توري وري دي ستا د حسن ايلبند ستايي
دا ورشــو به رنګه نکړي د ښايست ګوتې يې پيايي

ارزولـــى د نور ګـــــوتو دغـــه ولى او نتلـــى
ځکه زه ورســـــره هوکـــړم زړه که هرڅه راته وايي

د خيال ښـــا پيرۍ ناســـته ده زما د عقل چـــم کې
ما لســـتونۍ دى ورکړى بس چې هرلورې مې بيايي

دا د ذهن ياغـــي آس مې دغـــه پرې ته رام نه ســـي
زه که حــــوره تربنه يوسم نو غلمان به يار د چايي

شپخه راسه سوله وکړو نور زموږ منځ کې څه نه سته
ما په زړه کې دى موندلى ها دنيا دې ټوله ســـتا يي

دا زمـــا د غزل ســــترګه د ښــکلا چينې مينځلې
زه په هرڅـــه کې يار وينم دا وينا ما ســـره ښـــايي

د چنګاښ ۲۸ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ترې دی په څک کې درياب اخلي
د الف ځای کـــــې د حسن کتاب اخلـــي

زمــــوږ تکـــــبير د ترهګــــرو تکبير ندی
چـــې د نورو په ژوندون به ثواب اخـــــلي

چـــې توبې راماتوي په ســـر د شـــونډو
يار مې لمـــــر دی د بڅـرکي به آب اخلي

دومره ښــــــکلی خـو به کله داســې وکړي
چې د يو څپک ژوندون به حســــاب اخلي

زورور مــــو ځکـــــه ډډې خېتې ګـــرځـي
دلته لا ډنګر وزګـــــوړي قـــصاب اخلی

ملـــيار څـــو ځلې د مار له خولـــې وتلی
خامخا د يار له خولې به ځــــــواب اخلـي

د چنګاښ ۳۱مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا تا چې سـرې منګلې په ښـېرا ورته نيولـي
همدې دې په ښـايست ولي ناولـي ډېر ترلي

هر څـو که نظر مات له دې ځلمي سـرونه ځار سول
خـو دنګې ښـاپېرۍ حسن دې بيا ديوان بللـي

ګـودر به څنګه وچ نه سي اوبه به ولې نه مـري
چې دلته د نظر غشـو شـينکي منګي ويشـتلي

د زړه حال مې چې ووېلې ښايسته ستر ګې دې مړې سوې
بانه دې پښـتانه غاړه غـړې سـول غلي غلي

مولا دې خبر کـړي نه چې د کوم باز خولې ته يې ورکړي
په غـبر ګو توتکيو تورحبش دې ټوکيدلـي

نخـرې دې د سـپرلي ورېځې د زړه په للمـه اوري
د نور مسـتو چينو نه که جنت نه دي راغلـي

مـزار به مې په پېڅکو د ټيکري خامـخا لمانځـې
دا دود دی چې رانه وروسـته له مرګه سي ښـاغلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندیه خدا یږو ســـــتا ســـجدې که ثاڅکی باران راوړي
شـــېبه مخکې پدې تکبیر چا ســــپین کـبان وژلي

اوس هرڅــــــه چې پېښـــــیږي د ملـــــیار زړه یې منلې
یو څـــــک ته دې د شــــــونډو جـــــــنتونه درتللي

د زمري ۹مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا کلی رنګ ښــــه دی د مینـــــې لیونی نه لــــري
دوی په جامــــونو وېش د می کوي منګی نه لـــري

دا خـــلک ځکه له ګرېوانه لـــه لســـــتوڼو تښتـــي
دلته کې خړه زرکه ځـــاله مـــار ســــوری نه لري

خدایه درځارسم واک د وخت دې چاته لاس کې ورکړ
خــــــوځنده ځلي دي بنګیړي خــــو زړګی نه لري

دا څــــووم ځل ســو چې د شنو سترګو نظر يې وهي
ښـــکاري ښایســــــته مخ دلیلا سم سپېلنی نه لري

پښـــتونه ښکاري چې دوی ستا د عقل ځل هېر کړی
لا هم ګڼي چې خر وګـــړی به مغــــزی نه لري

د خدای غـــــزلو یې برجونو ته اوږه ورکـــړې
چا وېل شاعر زړه کې مېړه نه سته ســــړی نه لري

ماشــــوم ريبار مې چې سلام په منډه منډه وروړي
د قصاب لور ده خود کـــور په وره کې سپی نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــياره ســـــر ګوذار ته نيسي د ګوهـــــر په تمه
خـــو د اشــــــنا ويشتلي ګاتې دې غمی نه لــــري

د زمري ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز ليږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دریادېږي له مالت مـــــو چې وتلـــو یاران یو یو
ماویل تم ســـه تا ویل ځمه ورېدلـــــو باران یو یو

چې مشال ځـــــاروان موومړ د تیارو په تورو غشو
مســـــــاپر په بېله لارو بېلېدل له کـاروان یو یو

عمر تېر ســـو له ســتار نه د چینو زیرو بم ورک دی
داوبو ابۍ لا شـــمېري بم ویشـــتلي کبان یو یو

که څه زړه قحطۍ وهلی په خـروار به یې مور نه سي
خو اوس ښـــه ده را رســـېږي لږ تر لږه جانان یو یو

د ملالې او ناهیدې د پوښـــتنو وخت به راســـي
د ټیکـــــري ناولي غله به راکاږي له ګـــریوان یو یو

د ســـــپېرې رڼا له وېرې ترهیدلي به راټول ســـي
دا رڼتیني به شرنګی ســـي خیر که اورو اذان یو یو

زه د خپل زړه ته د خپل زړه آیینو کـــې اشـــــنا وینو
شــــېخه ما در شــــریک نکړی تېروو به ایمان یو یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښـــو ښـــکالو يې اورم د مليار نڅه غـــزل کې
د ليلي په چـــاودې زړه به راتوکـــيږي ګـلان يو يو

د زمري ۱۱مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نو څه به وو که مې مو ښکاره لپو کې خوړلای
د نرمو شونډو سر مو په چکچکو کې خوړلای

دربار کې به دې څه کم وای که ټول عمر ماشوم وای
روزي مو د چیندوړي په ټوپکو کې خوړلای

هغه د سپوږمۍ شپې دنګه کوچۍ خړه کیږدۍ وای
څه شکې څه لشکې مو سوکړکو کې خوړلای

ارمان که رښتیا سترګو یار په هر څه کې لیدلای
دیدن به مو په تشو او په ډکو کې خوړلای

واه څنګه به وو چېرته که ځواني مو وړکتوب وای
نیني او شنه ممیز مو اکو بکو کې خوړلای

د یار څنګ او لونګ دې واې ملنګ دې وای په نره
شړومبې مو په ختېنو اوب غړکو کې خوړلای

قسم دی که خاطر دې د روانو اوښکو نه وو
بار خو مې درنه ټول ګلې مچکو کې خوړلای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مړيني کـــور به ړنګ وو څـــوک به بوره کونډه نه وه
ژوندون که د مرګي ســـــر په مردکو کـــــــې خوړلای
د زمري ۱۵ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني

يوه هېره هيله مې د زړه په تل کې
ژاړي سلګۍ وهي عرضونه لري
ها تېره سوې کيسه بيا په ذهن
خړه کيږدۍ غوړوي
هغه نغمه چې زما په بند کې وه او زه يې پير وم
هاغه چې کله به يې د ناز په ګوتو
تانده سندره دځوانۍ بلله
بيا تخنوي زما د خيال ورغوی
او د غزل کاکل ته ول ورکوي
ښکاري زړښت کې برخې ځل وهلی
نه چې د ښکلو خدای د چا نذر کې
يوه چتېه دنګه غنمرنګه جينۍ
دې د لونګ ملنګ ته
دې د سندرو تال ته
دې ترېي جام ته دې نګه سلام ته
د سترګو رپ کې ورکړي
له کومه بيا ها سرګردانه سيوری
ها تت انځور لکه د چرسو لوګی
رانه تاويږي ما په غېږ کې نيسي
ورو مې د وريځو په وزر کينوي
او په رڼو سترګو ها مات خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابانديږ ويني خو قسم دی پيره
کله چې دوی وينم نظر مې خړ سي
لکه غريب چې خپل ماشوم ته پړ سي
قسم دی دوی نه مې نظر شرميږي
د هيلو ښکلې مېلې
هغو رازونو چې خمارو سترګو
د ښو څوکو کې په ناز لوبول
زما په سترګو کې يادونه شنه کړل
د وږمې لاس زما پر تږې نظر
د بېخودۍ د پرېښانۍ ورغوی ورو تېر کړ
د زړه کړکۍ يې راته پرانستله
نو ځکه مينه نا بللې راغله
او د ځوانۍ مستې يې
زما په غزل کې ځانګې ځانګې کړله
هغه رنګينې زمانې ها ترانې شنې سولې
توري غوټۍ وو بيا ګلونه سول اوس شرنګ زيږوي
خو هئ ارمان يوازې ياد پاتې دی
د هغې مستې چې به دې شرنګ ته
نګه شرنګی نګه نغمه سوه باد به راوستله
زما پر سر به يې کيږدۍ د باران
د نرګس عطر کې مينځلې راوړه
هغه خوښې لوټ سوې
خو يو برباد زړه يو فرياد پاتې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ژوند چېرې وو
او چېرې راغی
د ځوانۍ پایله څه ترخه ده پیره ! ! !

د زمري ۱۲مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له پانو نه راجـــــوړه د باران کـــيږدې ته ژاړي
کوچۍ مينې قســم نن مې نوا شـــپېلۍ ته ژاړي

ته وايي ښـــا پېرۍ باندې باران په شــــېبو اوري
ځولۍ ورته نيولې ده اســـمان سپوږمۍ ته ژاړي

غزل غـــزل خـــيال مې بيا د زلفو ول کې زانګي
د بل منصـــور بدلــه بيا د دار رســـۍ ته ژاړي

په تشه خندا لمانځي وخت سلګۍ سلګۍ وطن مې
همدا به يي، بلبل که د ګل وير ګلۍ ته ژاړي

ســپېره مېره کـــودړي د وحدت د منګي شمېري
نتلی زړه د قـــام مې د پښـــــتو لنډۍ ته ژاړي

رواني جـــنازې دي د نښـــــترو او د لمنځـــو
په غم د رنګې ځالـــې توتکـــۍ سيسۍ ته ژاړي

پلا زمېنه د ښايست يې، مخ يې سرو وربځو نيولی
چا شونډې ترې څکلي دي پېزوان نتکۍ ته ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزله د ملـــــيار غشی سه پاس اسمان سوری کــړه
ترخـــــو به للمې دښــــــتې د اوبو ابۍ ته ژاړي

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رندانو کـــــه په مـــېنه زمورې اور ولـــــګاه
شـــــېخانو دا بل ســـوی اور څه نور ولګاوه

ایله ښـــایست پوره زما د زړه د تاج محل شـــو
له کله مې چې یاره ســـــــتا انځور ولګـــاوه

منم د نن واده به دې ښـــایستو کې پوره نه سي
خو بیا دې پدې غلي محفل کې شـــور ولګاوه

جانانه ما کو څه ستا په سجدو سجدو کړه ولې
نن ځکـــه زهد دلـــته کې خپل کور ولګـــاوه

راغلي نابللي به پرتوګ په غـــاړه یو ســـــي
د ښـــکلو ســـخاوت که لږ څـــه زور ولګاوه

صبا به یې دا خلک ټول د ګل په مرګي نیســـي
بې علمه شېخ چـــړي په ملـــیار تور ولګـاوه

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتیا خوب

څنګه ړنګه بنګه بېګا خوب کې وې راغلـــــې
خدای دې راته ســـاته او دښمن دې ومره ګُلې

ټولګه دښـــایست دې وه او سرې سترګې د ګبر
زه دې ســـــــپېلنی وم خو نظـــر رانه وهـــلې

جوړه زلـــزله وه زړه کې شور وو د یادونو
ترمې اوښــکې ستا یې پاس په بام ورڅڅېدلې

درمند د سکروټو وو شنې لمنځې او نښتر دې
اوروړته څادر وو ســرو لمبو چینې ځبېښلې

درز غپ د مرګـې وو دوړو څنې غورځـــولې
کــډې د لـــونګو او د زانو بارېـــدلې

ونو پاس آســـمان ته وچې څانګې وې نیولې
پېڅکې د ټیکریو پکـــــې پانې رپېدلې

غوټ ګلاب ســـــرونه وو تنې تلې ړنګې بنګې
دې" رقص مرده " ته بیا بګـــــوې نڅېدلـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــــپول کې د ليوانو ، ســـو رلنډ يو اتڼ جوړ وو
پرې تې بورې ميږې ترېنه ورو ورو خـــښېدلې

ځو مره سترې خوب وو څـنګه توره تروږمۍ وه
خدای قسم ســـبا مې آن ترې وربغې تښـتېدلې

څو چې داړې داړې ازغي اوبښ د مرګ ونخوري
مړې نه سي کړزې تېره شـــــپه چې ګډ ېدلـــې

څـــــو چې د قصاب لمن محراب نه ښکته نه سي
ګل نه سي ها وينې چې له خـــــال دې بهېدلې
***

لپه د دعـــا کې به ماشــــوم ارمان ســـوځيږي
بيا به تروږمۍ يي او بګـــــوې به لنګـــيږي

دا د وېرې خوب به دې نيمګـړې ښکلا سـوځي
دا د اور پړونی به دې شـوراو نوا ســـوځي

د زمري ۲۴مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت

کنډاسې ژامې غرونه زړونه کاڼو سره خوري
شېخان د زمانې کتاب له پاڼو سره خوري

چې يو ځای روي شونډې او پېزوان خوله ګرمه نه ده
تل خواره وږې ډکي له موماڼو سره خوري

خزه کې د بڼو بتی د سترګو ترېنه ساته
د وخت روی نظر ځپې له زاڼو سره خوري

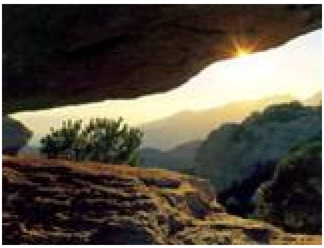

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوړه

ابکه پلاره ډېر مې ښه یادېږي
هغه سپېره هغه بېخونده سهار
چې دې په خوب کې په تندي ښکل کړم
او ویل دې ګوندې نن ددې له مخه
خدای مو په لږ څه اوړو و ارزوي
ویښه وم ځان مې هسې خوب کې نیوه
څو مې د کور له وره نه خرپ وا وریده
ته رانه لاړلې بیا رانغللې
خدای خبر
چېرته به یې
دا نن یې شپاړس کاله سم پوره سول
خو ستا د چاودو شونډو
ستا د تېرو برېتونو
احساس په سوې ټنډه بر ګرځوم
پدغه هیله چې به خرپ د وره سي
ستا د پښو ښکالو به
سکنېي ماښام کې زما د خیال پیڅکي
په چاودو ګوتو
په تودو لاسونو
د ماشومتوب څلي کې بیا وتړي
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ګونګوسو پلاره اوړه اوړه کړم
چې ګوندې چا به یې
بټۍ کې سوی
یا به دې سر کې
چا یې میخ ټومبلی
چېرته چې ما به په ماشومو ګوتو
ستا د پکړۍ ول کې څونډۍ ټومبلو
آه، څنګه زړونه دي له څه نه جوړ دي
دومره هم نه ویني چې زما تندي کې
ستا د زیړو شونډو کرلی زړی
لا د باران په تمه
لا د نیاو په هیله
لا ستا د ښو د خوږ ښکالو په ارمان
ستا د راتګ زیری په زړه کې روزي
خدای دې دا ورانې ګونګوسې دروغ کړي
خدای دې بیا راوله د زړه سپرلیه
زما څوربدلې کړېدلې پلاره
لور دې لا سترګې په ارمان غړوي

د وږي ۱۳مه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګیه

هر څــــو که خوبونه په مړوند کـــــوو
مرګه آخر ستـــا لپاره ژوند کـــــوو

ګـوره چې بې ډول او سُرني رانه سې
یاره هرکلـــی دې ډېر په خوند کـــــوو

موږ ته له بڼو نه هم نږدې ښـــــکارې
هره شېبه عمر ســــــتا په بنـــــد کوو

خوږ اتـک یې خامــــخا درتګ لـرو
خبر دی که نن مــبنه په اپلبند کــــــوو

ګوره اوس ایله د ژوندون چــل راغی
لږ تم ســـــــه بیا هرڅه ستا په اند کوو

غـــــبږ به دې قسم په نغمو ډکه کــــړو
موږه شـاعران یو ښــــــه چلند کــــوو

د وږي ۲۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پلې وې راغلـــې هسې نه چې پلې پاتې ســـــې
خوله وا خله ناره، ناره سه نه چې غلـــې پاتې ســې

هر پرهر دې توری د غــــزل دی ســـمه ټولګه یې
زړه ! خدای نه دې غواړم په ښو ویشتلې پاتې سې

مې باندې اودس کـــړه اقتدا د خــــــال امام پسې
دلته کې که غواړې چې رښتیا ښاغلې پاتې ســــې

دا چې دې د ښــــکلو مخ ته تل سپېلنی ګـــرځوم
بس قســـم دی غواړم چې ســـوچه او ولې پاتې سې

ګوره ښـــکر به مات کـړې وخته ماته اړم کېږه مـــه
لـــږ دی ترهګر غـــوندې له بخته تللې پاتې ســـې

خدای دې شــــېخه تا په تشو تشو توبو موړ نکړي
زړه غـــوندې مې تل له لوږې بوټ وتلې پاتې سې

زه به یم او شــــونډې ما ته پیر دغه دعــــا کـړې
ځه تل د پېزوان غـوندې په خـــوله ترلې پاتې سې

(c) ketabton.com: The Digital Library

روې ورک سې لوخ غزل دې سترګو کې بوسې کرې
ببخ دې شین سه ونه مرې رسوا نتلی، پاتې سې

خوار مه سې ملـــیاره بس مین یې پاړوګـر نه یې
شـــپه نه یوه شپه به په کوم مار چیچلی پاتې ســـې

د تلې ۱۲مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستړګې په سترګو سولې سترګې مې په لار پاتې دي
بس له هغې شپې مې هيلې پاس په دار پاتې دي

بېګا کوم تت ارمان يې تل کې سترګکونه وهل
لا د زړګي کابل کې څه نښې د ښار پاتې دي

سوو ښېراوو د ظالم ماڼۍ ويجاړه نکړه
پاس د آسمان په لور منګلې د څنار پاتې دي

ښکارې د سرو شونډو په راکړه څه جګړه سوې ده
د برګودر په غاړه څو دانې د هار پاتې دي

وربځو راښکته سۍ راغه باندې ښکاريان ړانده کړۍ
څو مات وزرې زاڼې دلته له کتار پاتې دي

آن مود ونو وچو ګوتو کې ريښکۍ رپيږي
وطن زيارت سو ښکارې لا مرګي په وار پاتې دي

لږ ده سندرې به راشنې سي او سلګۍ به ومري
دلته لا زړې د غزلو له ملیار پاتې دي

د لړم لومړۍ نېټه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ښو ټال کې مې د اوښکو ماشوم مړ کړځوم
و ایه اشنا څو به ستا مینه کې مخ خړ کړځوم

دوخت روڼ مخو ته څوک هسې ګوله نه ورکوي
خو زه سپین سترګی په پردی، کتهو وو پړ کړځوم

ارمان تر اوسه چا جامه د عمل ورنګړله
ډله په ډله یو څو توري لوڅ لغړ کړځوم

د قصاب لور ده ما په تشه خندا نه ارزوي
څو که دودی ورته هر پل کې د انګړ کړځوم

د زړه څنار مې دي سودا لکه ویني خوړلی
دا په څلور کتابو پړ به څنګه وړ کړځوم

د حسن خدایه بس په خپل ځایګي یې وارزوه
څو به سپېره مېره د ښکلې پښتو ګړ کړځوم

د لړم اتمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قـــسم دی چـــې د تندې ماتولو چـــل مې زده دی
که جـــــام نه يي په لپه کې د څښـلو چل مې زده دی

ملګرې شيخه ســـتا کړو ســـجدو ته مې ســـلام دی
د ښـــکلو د روژو د مـــاتولو چـــل مـــې زده دی

په ســـر مې خُم رامات کـړه سـاقي ما په بنګړو وله
څـــه روی نه يم يو دا د ســـــکوندلو چل مې زده دی

د حـــسن ذکات وبش له دې ما تږي هـــم دربولـــه
کـه نور نه يې په ســـــترګو د څـټلو چل مې زده دی

دې ســـپينو تورو څرېکو کې مې درد دومره اخته سو
والله د ټولـــــو ولو او ناولـــــو چـــل مې زده دی

څو وري د ښـــکلو تورو د ښايست ورشـــو کې پيايم
خـــــو نه وايم شـــاعر يم د غزلو چـــل مې زده دی

ملـــــــيار يم ما په زور او زېر د ګل مخ ختم کـړی
عـامي نه يم د هرڅــــه د لوســتلو چـــل مې زده دی

د لړم ۲۲مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا پاڼه دا څنار

ساقي تنده مې پا ښلې د خماره پورې ځي
يو سر لرم چې مينه کې تر داره پورې ځي

چينې لا مروري دي له غرو نه را کوزيږي
وبريږي خږې نشي څو تر ښاره پورې ځي

خير دا ځلې که پاتې د ښکلا له ذکات وبش يم
سپېرې شونډې مې دا دی تر بل واره پورې ځي

ورځار شم لا د زانو اتڼ مست وهي څرخونه
که څه د ګولۍ ډز يې تر کتاره پورې ځي

ټپي شو خو ټپ نشو سندربول فطرت ته ګوره
د برې مو له لندۍ تر يکه زاره پورې ځي

که څه هم ډېرې غورځې پرځې ډېرې سترې شته دي
آخر مو دا مزل ښار د څناره پورې ځي

زه ګرم نه يم د ټنډې کرښې داسې دي راغلي
چې هره لاره ونيسم تر ياره پورې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملــــــــــياره پام د خوب کيږدی، په ســـترګو خوره نشي
د دنګې کوچۍ کډه تر ســــــــــــــــهاره پـوري ځي

د لړم ۲۷ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څــــه یې کړم ددې وخت مسلمان او کفار څه وایي
خدایه پدې پوه مې کړه چې سترګو کې یار څـه وایي

خـــــــیر د کومې دنګي په کړۍ زلفو مې وتړه
دا راز راښکاره کـــړه چې منصور لره دار څه وایي

ما ته یې د سُـــــــر او تال پـــه ژبه دنیا پرانیسته
خـــــوار ملا ته وو ایه رباب او سِــــتار څه وایي

زه شاعـــــر یم ماته د ګلــپاڼو سبق ښه راځــــــي
خدای که به پرې غوړ یم چې د شوبلو کتار څـه وایي

دا د کـــــــوم ناولي د نادودو پېټي ګرځــــــوي
ســـــتړي اورمېږونه د نښتر او څـــنار څـه وایي

ســـږ به کومه سپینه ابۍ وربځ دلـته کې لنګه سي؟
کلي، غرونه څه وایي، دا دوړې د ښـــــار څـه وایي

وږي د غنم پسې مې زړه لــــــــکه غنم چــوي
کال ته به بیا وګــــورو چې کر د کوکنار څـه وایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه لکه ســـاده مومن نږدې ده چې لار ورکه کړي
دلته مُــنار څـــه وايي او هلته مُنار څـــــه وايي

دا د لونګ ډلــــــه به په کـــومه ډزه وانوړي؟
ســـتړی مزل څه وايي، کاروان ته مو لار څه وايي

سته دي څو تپي زانې څو مات بنګړي پوهیږي چې
خوار، په زړه ویشتلی، او نتلی ملـــیار څه وايي

د لړم ۲۹مه ۱۳۸۲ لمريز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنجاره

راځئ چې نن آسمان ولو په ستورو
سبا چې څه پېښېږي بيا به ګورو

د لمر لمن کې وکړو سندرې
سينګار کړو کاينات په غزل تورو

چاپېره له سپوږمۍ برجونه رنګ کړو
د ځمکې په مخ واک واخلو له سيورو

باران باران ملګرو وږمو خوېندو
راځئ چې نور په سرو سکروټو اورو

دا يو کلی دنيا کړو رښتيا کلی
شپېلۍ کړو بريالۍ پر سپکو سپورو

نکريزې د ټوپک په ځای وربار کړو
ځئ نوم د بنجاره واخلو له نورو

يو شين ښار د انسان په نوم آباد کړو
بس رنګ کړو کرښه وېش د سپينو تورو

د کب دوهمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

د زړه په سر مې ناسته یې خبرو کې راځي
غزل سې نګه سُر سې په سندرو کې راځې

آغلې په فطرت د توتکۍ له وزره څاڅي
چې وخت یې سي سرلیک د زورورو کې راځي

د مینې د آیت غوندې به ولې ولې نه یي
له هسکه دنګو څانګو د نښترو کې راځي

نغمه د ملکوت یې خوږ تکبیر یې د بلال
د شاتو د مچیو په وزرو کې راځي

چوپړ ته به دې ولې ګونډې نه وهي سرونه
قربان دې سم د سرو زرو په زغرو کې راځې

په مینه نګه مینه یې حیا باندې پسوللې
په ننګ د توري پړق یې په لښکرو کې راځي

ښایست دې د درنو نرخونو ناز پلوري پر سیالو
خورې، غرنۍ، دنګې په ګورګورو کې راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيړه، نګه، شډل، ســـپېڅلي توري لري زړه کې
د پټو خزانو په شــــــــمله ورو کې راځـــــې

نږدې دی برم او پت به دې د ښــــکلې مينې پالو
بس خـــــير دی يو څو ورځې مرورو کې راځـــې

د کب شپږمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختهکی (ګران لیوال ته د (پینځه دیرش) آزاد شعر په ځواب کې ډالۍ)

خیر دی زړه مات نکړې لېوا له یاره
له ډېرو ډېرو ښه یې
زما نه خبر سه چې مې زړه لکه غنم چاودلی
مور وایي
زویه چې د پلار دې پچه وختله
نو ته هماغه کال
ها سوړ ژمي کې
د لوریینو خدای ډالۍ کړې ماته
پلار نه مې کال د عسکرۍ هېر وو
ویل به یې ښه مې دي په یاد چې په هغه اوړي کې
زموږ پالېز په خروارونو ختهکي کړي وو
ته ختهکی هماغه کال ما ته خاوند راکړلې
ما ګوره !
چې مې کلیزه را معلومه نه ده
ته ښه یې لږ تر لږه تمه لرې
دومره خو یې
چې د کلیزې په بانه چا نه ګیله وکوې
وایه اشنا !
زه ختهکۍ،
چا ته ګریوان څیرې کړم ؟

د کب ۲۰ - ۱۳۸۲ کال - کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شډله یاره

شـــډله یاره وایه څـــــو راپسې بم ګرځـــــوې
د خپل د کلي د ماشـــــوم له خولې نه مم ګرځـوې

قســـم لمبه به یې ســـتا د ږیرې تبرک وســـیځي
زمـــا په ســـــترګو ولو ډز خـــپله قلم ګرځـــــوې

شـــېخه ما ځکه ته پرې ایښی یې او خال پسې ځـم
په خـــوله الله وایې ، لستوني کې صنم ګرځـــوې

خدایزده چې کومه ټینګه غیرږه مې در یاده سي چې
زمـــا تر مزاره لا رســـــیږې نه قدم ګرځـــــوې

ســتا د ښــایست زما د غــزل ورشو به شاړه نه سي
څـــــو چـــې د تورو سترګو للمه کې دې نم ګرځوې

له اســـــویلي نه دې د وریت ارمان لوګی راوځـــې
ملیاره خدایزده چـــې د کومې میرې غم ګرځـــوې

د کب ۲۵مه ۱۳۸۲ کال – کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وایه په څه د دریانوشه لالي لاس رپیږي
ځکه چې سته دي څو شملې هلته کې پاس رپیږي

ښکلې د حسن سمندر کې دې څه کوډې سته دي
چې یې له وېرې نه لینګي د هر غواص رپیږي

تندې به ماتې سي جانانه وچکالي به ومري
خیر دی که لا مو سیند سراب دی پرې بړاس رپیږي

دا دې د سپینو غاښو ځل دی په خوږه خندا کې
که د ګلابو په هېنداره کې الماس رپیږي

ګوره دا شونډې غنمرنګې لږ په وار راکوه
ددې درنو وریو لاندې د زړه آس رپیږي

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۶ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې لوست

مورجانې بيا يې له ټولګي وويستم
بيا مې ښوونکې،
ټولګيوالو،
آن ها تورې تختې،
را پورې وخندلې
***

څو مره ښه شپه وه
په سبا يې چې ښوونځي ته تللم
تا وېلې شکر خدايه زوی مې مکتبی سو راته
سبا به څنګه ښه ښکاريږي
چې ښوونځي ته درومي
زما خيال ته به
هغه اشنا انځور راغی
چې مې له تېر ژمې
تنکي ذهن کې پټ ساته
لکه کوتره د سخي د زيارت تکه سپينه
لکه زما د الفبې سبپاره پاکه درنه
زموږ ښوونکې د غزلو ښايسته ښاپېرۍ
د ټولګي پاس سر کې ولاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې ته مينه ښيي
مورې ته الله
مورې ته انسان
مورې ته افغان راښيي
افغانستان راښيي
***

مورې د برښنا په مزي ناستو توتکيو په شان
دغه د مينې سپپاره پسې په شرنګ وايو
د ښوونځي له پاسه شنه اسمان کې
د خدای لېږلې ځو ملکې زمورې د لوست تورو ته
سپينو وزرونو کې د حق د نامه رنګ ورکوي
ځو دغه توري ټول راته ستوري سي
او د تيارو لمنه وڅيري د نور په غشو
ترې د رڼا کمکي تنکي يرغمل ټول خوشې کړي
وطن رڼا رڼا سي
***

مورې خبره يې؟
له زړه مې تورې وينې ځاځي
چا پکې سته اشنا انځور راته په کاڼو ويشتی
زما ټولګی،
زما ښوونځی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښوونکې مړه ده
له شنه آسمانه یې د خدای ملکو کډه کړې
تیاره لا ماته نه ده
او د رڼا تنکي کمکي بچونې
د تروږمۍ سمڅو کې تت پراته دي

***

ما ویل چې څنګه تا ویلي وو
هغه به وکړم
او د ښوونکې پسې سم به
نوی لوست تېر کړم
ما خو ګڼل چې د غزل ښاپېرۍ لوست راکړی
زما په هډ هډ کې څو داسې ښه ویېونه سته دي
چې د ښکلاوو د خاوند د نوم په سر پیلېږي
سم به ښوونکې پسې ووایم
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان،
بیا به مې ونازوي
خو نه پوهېږم ما نه یې څه وپوښتل
رنې، رنې مې ور کتلې هېڅ مې ونه ویل
دوه، درې، څلور ځل یې هغه خبره وکړه راته
خو زه پرې پوه نه سوم
لاس کې قلم یې زما پر مخ وویشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ښوونکې صایب، سبق مې زده دی
له مټ یو ونیولم،
غوږ یې را تاو کړ،
او کوم څه یې وویل

***

مورجانې ستا د هغې شپې شکرانې یادې راته
لکه چې دلته شکرانې په سزاګانو اوړي
زه یې پدې نن له ټولګي وویستم
چې د ښوونکې، ژبه نه راتلله
مورجانې ستا په رازده ژبه ولې لوست نه سته ؟
مورې ښوونکې خو ښوونکې ده هر څه به ورځي؟
خو ولې زما په خبره پوه نه سوه؟
زه یې له مټ نه رانیولی له ټولګي وویستم
ما ویل خیال کې مې راکړی لوست به تېر کړم ورته
الله، انسان، افغان او ګران افغانستان به وایم
ورته به خپل زړه کې راجوړ د ښیښنو ښار ښکاره کړم
خو مورې ، ګرانې مورکۍ
مخکې تر دې چې خوله مې خلاصه کړم، کوم څه یې وویل
او ورسره مې څو همزولو ټولګیوالو په کړس
سپکه خندا وکړله
هوکې مورکۍ، هغه خبره چې ښوونکې وکړه
بس لکه کاڼی یې زما د ښیښنو ښار ړنګ کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اوغان غول) باندې يې پوه سوم نور مې نه يادېږي
ځکه اوغان ته څه نږدې شي مې په ذهن کې وو
ما خو افغان، افغانستان، ختّه کې نغښتي لرل
ځکه همدومره پوه سوم
هغوی زما د مينې لوست ته سپکاوی وکاوه
نو مې راکړي کتابونه راته ډېر درانه سول
لکه د جبر پېټی يې زما پر اوږو زور و اچوه
قسم نږدې وه نری ملا ځنې مې کړس وباسي
نور ستا خوږې ژبې ته پړ ښه نه يم
ځکه مې دا سې پتيپلې مورې
چې دا د جبر پېټی
په تنکو سترو اوږو نه ګرځوم
خو ستا ارمان پوره کوم مورې
ستا شکرانې د مکتبي زوی به بېځايه نه ځي
ماته هغه د مينې لوست بس دی
زه به په دې څلورو
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان يادوم
د وخت اورمبږ مات کړم
او پاتې لوست به ستا له ژبې وايم
ستا له ښوونځي به بريالی ووځم
بيا به مې ته
ټولو سيالانو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګوته ښيي
او په خواږه غږ په خوږه ژبه به داسې وايي:
ها چې الله، انسان، افغان، افغانستان وايي
هغه زما زوی دی
هغه زما د ژبې
هغه زما د مينې
هغه زما د پېرزوينې له ښوونځي وتلی
هغه به هېڅکله څوک مات نکړي
ځکه هغه زما ارمان ته په درنه کتلي
هغه زما په ژبه لوست کړی دی
دا مکتبې دا دنګ څنار زما د لاس ننبه ده

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیار حکمت الله نومېږم. په کال ۱۳۴۵ کې مې د کابل په ښار کې د رحمت الله کاکړ په کورنۍ کې سترګې نړۍ ته پرانستلې. لومړنۍ ـ منځنۍ او لوړې زده کړې مې د کابل په ښار کې بشپړې کړې دي. د پښتو ادب د نګه شعر له یون سره له کال ۱۳۷۰ څخه راپدېخوا ملګری یم. لومړنۍ بشپړه شعري ټولګه مې د خپراوي په کانې د ښکلي کېدلو څخه تر مخه د طالبانو د راپرځېدو وروسته دغرو خوراک شوه. لنډو کیسو لیکل مې له ۱۳۷۷ څخه راپدېخوا پیل کړي. او ایله مې دوه لنډې کیسې لیکلي دي چې د داستانونو په مجلة کې خپرې شوې دي. لومړنۍ شعري ټولګه مې دادئ ستاسو مخې ته ایښې.
ټولګه مې ولولئ او که چېرې ستاسو د نظر وړ وه نو خپل درانه نظرونه په لاندې پته راولېږئ.

hmalyar@yahoo.com

ډېره مننه !

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library